

ŠKOLA ČAR A KOUZEL

poznámkový sešit pro I. ročník

student:

Varda Elisabeth Rývorová

& Julien Evernight

Text: Alžběta Moravcová Rývorová
Ilustrace: Julien Evernight

ŠKOLA ČAR A KOUZEL

poznámkový sešit pro I. ročník

Text: Alžběta Moravcová Rývorová

Ilustrace: Julien Evernight

*Věnováno tátovi, tam někam nahoru,
aby se při čekání na nás nenudil...*

OBSAH

1. VÝUKA

<i>Kam zmizely lektvary a proč</i>	5.
<i>Exkurze v nemocnici sv. Munga</i>	8.
<i>Praxe v Prvotřídní pražské nemocnici</i>	10.
<i>Matylida</i>	14.
<i>Policejní pátrání</i>	16.
<i>Jezevec</i>	20.
<i>Synovi na cestu</i>	23.
<i>Hodina tance</i>	24.
<i>Voda a Země</i>	26.

2. SEMINÁŘE

<i>Jak se pohybovat na hranici brutální chudoby</i>	28.
<i>Kachny, kachny, kachny</i>	32.

3. SOUTĚŽNÍ POVÍDKY

<i>Patronka</i>	35.
<i>Ponožková víla</i>	42.
<i>Lochneska</i>	48.
<i>Veterinářka</i>	54.

Předmět: *Lékouzelnictví*

Vyučující: *RNDMr. Oresta McCollin Vianueva, CScM.*

Zadání domácího úkolu: *Napište mi příběh o tom, jak se ve skutečnosti vyprázdnila apatyka. Co když to vůbec nebylo v důsledku toho, že zásoby došly? Co myslíte, že se onehdy vlastně stalo? A proč k tomu vlastně došlo?*

KAM ZMIZELY LÉČIVÉ LEKTVARY A PROČ

Na začátku letního semestru 2016 seděl skřítek Zdravotníček v otevřeném okně ošetřovny, nastavoval tvář sluníčku, pohupoval nohama a nudil se. Na ošetřovně ležel jen jeden student, ale s tím nebyla vůbec zábava. Ležel tu kvůli celkovému vyčerpání, takže pořád spal.

Vedle v apatyce klaply dveře. Zdravotníček seskočil z parapetu, přeběhl přes místnost a nakoukl do apatyky. Před policemi s lektvary stály dvě dívky, prohlížely si je a tiše se dohadovaly. Nemocně nevypadala ani jedna. Zdravotníček čekal, který lektvar si vyberou.

Po krátké poradě sáhly po fialové lahvičce s ropušníkovým lektvarem.

Zdravotníček se sám pro sebe škodolibě ušklíbl: Aha, takže pálivé odřeniny. Holky si určitě nepřečetly pokyny na dveřích, že mají napřed zkusit lektvar slimáčí moči. Jestli si vezmou jako první tenhle, je skoro jisté, že se jim vyrazí pazubnice. Spokojeně si zamnul ruce. S pazubnicí spát nepotřebují, aspoň bude na ošetřovně s kým hrát Řachavého Petra.

Dívky si však lahvičku neotevřely, jedna z nich si ji zastrčila do kapsy u hábitu a obě pokračovaly v prohlížení polic. Druhá studentka si vybrala oranžový lektvar proti vosím bodancům. Také si strčila do kapsy celou lahvičku, a potom obě z apatyky odešly.

Zdravotníček se zaraženě podrbal za uchem. Že by ty lektvary nesly nějakému nemocnému spolužákovi? Proč nepřišel sám? Jestli je na tom tak zle, že nemůže přijít sám, měl by ležet na ošetřovně v posteli. V každém případě není přípustné lahvičky z apatyky odnášet. Doplnovací kouzlo ztratí účinek. Lahviček tu sice ještě zbývá dost, ale kdyby to udělal každý... Zdravotníček se cítil odstrčený na druhou kolej. Na porušování předpisů a neplechy je tady přeci on...

Druhý den ráno vzbudilo Zdravotníčka šustění a mumlání. Vykoukl ze své postýlky vystlané bavlníkovými květy.

V pracovně vedle ošetřovny stála u velkého stolu školní lékouzelnice a třídila léčivé rostliny nasbírané studenty během včerejší noci v Zakázaném lese. Tvářila se nespokojeně a něco si pro sebe mumlala.

Oficiální školní lékouzelnice se stala teprve před rokem, ale už si dokázala získat respekt a úctu všech obyvatel školy. Dokonce i nezbedného skřítko Zdravotníčka.

„Co vám zase přeletělo přes nos madam Oříško?“ zeptal se jí a seskočil na stůl.

Oresta McColin Vianueva k němu ani nezvedla oči a dál hypnotizovala rostlinky a pár houbiček ležících na stole.

„Je jich strašně málo,“ řekla nakonec. „Mám vařit léčivé lektvary a nemám z čeho. Studenti z posledních výprav nenosí skoro nic. Ptala jsem se, průvodkyně, jestli se neděje něco se Zakázaným lesem, ale prý ne. Také nechápe, v čem je problém. Normálně se studenti div nepřetrhnou, aby nasbírali co nejvíc, ale poslední týdny neodevzdávají skoro nic. Lektvarů z nějakých neznámých důvodů také ubývá víc než jindy.“ Konečně se podívala na Zdravotníčka. „Poslyš, nemáš v tom náhodou prsty ty?“

„No dovolte madam...!“ ohradil se Zdravotníček, ale pak se zamyslel. „Poslyšte Oříško, když tu záhadu vyřeším, dáte mi sklenici toho ztuhlého pampeliškového sirupu z loňska?“

„Jestli ji vyřešíš a jestli v tom opravdu nejedeš, dám ti nejen sklenici sirupu, ale i malinové pastilky.“

„Platí,“ usmál se skřítek, „já mám totiž plán...“

Madam Oresta odešla a skřítek se usadil v apatyce až na nejvyšší polici. Nečekal dlouho a objevil se nějaký student ze Zmijozelu s pořádným fialovým monoklem. Nejspíš ho to pěkně bolelo, protože se šklebil a každou chvíli si na oko přikládal mokrý kapesník. Rozhlížel se zdravým okem po policích. Konečně našel tu správnou lahvičku. Nalil si trochu světlemodrého lektvaru na lžici a strčil si ji do pusy. Chvilí se pozoroval v malém zrcadle visícím nad porcelánovým umyvadlem, pak si nalil ještě trochu. Lžici odložil do samočisticí sklenice a lahvičku s lektvarem postavil zase zpátky na své místo.

Ne, to nebyl ten, na koho Zdravotníček čekal.

Za dvě hodiny dorazila studentka z Nebelvíru. Sáhla bez dlouhého přemítání po černé lahvičce, ve které šplouchal lektvar růžového nadýmání na léčbu otřesu mozku.

Rychle si lahvičku strčila do kapsy a vyběhla ven. Ani si nevšimla maličké postavičky skřítko utíkajícího za ní. Seběhla po dvou schodištích, prosmýkla se kolem kuchyně a dalším schodištěm až k podzemní laboratoři. Tam už na ni čekaly dvě dívky, které Zdravotníček viděl včerejší den. Skřítek potichu vyšplhal na římsu a čekal, co se bude dít.

Dívky roztopily oheň pod kotlíkem. Na stůl si rozložily několik pěkně rozkvetlých bylin. Přesně takových, které potřebovala madam Oresta do lektvarů. Zdravotníček jasně poznal žlutý janovec, bílou bršlici a narůžovělý hadí kořen.

V kotlíku mezitím vařily něco, co vypadalo jako slimáčí sliz. Vroucí směs rozdělily do menších nádob a přilily do nich obsahy léčivých lektvarů. Každá nádoba se zabarvila jinak. Dívky začaly květiny namáčet do barevných průhledných směsí. Nechávaly je ztuhnout a omotávaly je drátky a koženými řemínky.

„Víte kolik na tom vyděláme galeonů?“ nadhodila jedna.

Druhá se zasmála. „Stanou se z nás nejbohatší studentky v historii školy. Tyhle kytky budou chtít všechny holky ve škole.“

„Podívejte, co mám,“ vytáhla třetí dívka lahvičku s černým lektvarem. „Víte, jak luxusně v tomhle bude vypadat bílý květ rulíku? To si od nás koupí i ředitel školy pro svoji mámu.“

To už skřítek nevydržel a ozval se: „Toho černého lektvaru máte málo.“

Dívky sebou trhly a začaly se rozhlížet.

Seskočil mezi ně.

„Proč myslíš?“ mračila se ta, co odnesla ropušníkový lektvar už včera.

„Černý lektvar je na otřes mozku a vy tři jste musely padnout na hlavu hodně zvostra. Nebude vám to stačit.“

„Nejsi nějaký drzý trpaslíku?“ mračila se dnešní lupička.

„Já? Snad vy. Kradete léčivé rostliny a lektvary, plácáte vzácný materiál na nějaké pitomé šmuky, a je vám jedno, že madam Oresta nemá čím léčit.“

„Nepoučuj skrčku, kdybys někdy vytáhl paty z té tvé zatuchlé ošetrovny, věděl bys, že je les kytek plný, a na ošetrovně je lahviček víc než dost,“ odsekla jedna z děvčat a pokusila se skřítku chytit.

Zdravotníček jí proběhl pod rukou, popadl jednu, ještě teplou náušnici a s tichým cvaknutím se „přemístil“.

Lékouzelnice Oresta otáčela v ruce lesklou náušnici. Žlutý květ janovce vypadal, jako zakletý ve zkamenělé fialové slze...

„Řekni mi, kdo to dělá. Musím je potrestat,“ mračila se.

„Já jsem Zdravotníček, ne Bonzáček,“ zašklebil se skřítek. „Nestačí potrestat tyhle tři. Ty květiny muselo zatajit mnohem víc studentů a dát jim je. Všichni ve škole by si měli uvědomit cenu a vzácnost léčivých bylinek a lektvarů. Musí to pocítit na vlastní kůži.“

„Co chceš dělat? Nechat zmizet všechny lektvary?“ zeptala se madam Oresta.

Skřítek zvedl palec nahoru. „Výborný nápad.“

„To nejde, plácla jsem to jen tak, nemůžu nechat celou školu bez léků!“ vyděsila se lékouzelnice.

„Vy ne madam, ale já klidně,“ skřítek si bojovně založil ruce na prsou. „Já vás znám Oříško. Vy jste moc hodná. Dala byste jim školní trest, ony by napsaly nějakou esej a myslely by si, jaké jsou frajerky. Nechte to na mně,“ mrkl na ni. „Ty tři podnikatelky poznáte sama. Dostanou tu nejkomplikovanější nosobradavičnatost, jakou jste kdy viděla. Slibte mi, že je nenecháte schovat se na ošetřovně. Jen ať je každý vidí. A slibte mi, že je vyléčíte teprve až každá z nich nasbírá tolik léčivých bylin, kolik váží jejich černé svědomí...“

Další den byly všechny regály ve školní apatyce prázdné a začalo dlouhé a náročné období sběru léčivých bylin. Od té doby si studenti bylinek váží...

Předmět: <i>Lékouzelnictví</i>
Vyučující: <i>RNDMr. Oresta McCollin Vianueva, CScM.</i>
Zadání domácího úkolu: <i>Popište, co jste viděli na školní exkurzi poté, co jsem vám dala rozchod.</i>

EXKURZE V NEMOCNICI SV. MUNGA V LONDÝNĚ

Návštěva Nemocnice Sv. Munga na mě udělala obrovský dojem. Jsem z mudlovské rodiny a v nemocnici pro kouzelníky jsem byla úplně poprvé. Předně mě ohromil prostor ambulance. Další věc, která mě překvapila je, že je tento prostor centrální – určený pro všechny dorazivší a doneševší pacienty, bez ohledu na to, co jim je. Trošku mi to připomnělo nemocnice z anglo-amerických filmů. Přemýšlím o tom, jestli je to tím, že se N. sv. Munga nachází v Londýně, nebo je to tak u kouzelnických nemocnic běžné. Možná je to tím, že nemoci a úrazy

nekouzelníků nejsou tak pestré a není jich tolik variant a kombinací, jako u kouzelníků, tudíž je jednodušší pacienty už při první pomoci a hospitalizaci rovnou třídit na jednotlivá oddělení.

Za týden mám nastoupit praxi v Pražské prvotřídní nemocnici a jsem moc zvědavá, jestli se bude podobat Pražským nekouzelnickým nemocnicím, se kterými mám zkušenosti, nebo téhle londýnské.

Po rozchodu, který jste nám dala se spolužáci rozprchlí a já nevěděla, kam se vrátit. Pamatovala jsem si, že smím nakukovat jen do fialově označených místností. Taky jsem se bála, abych nezabloudila. Zamířila jsem tedy do nejbližší chodby. Otevřela jsem opatrně první dveře. Na lehátku uvnitř seděla paní, která měla místo rukou ploutve jako závojnátka. Asi si myslela, že jsem ošetřovatelka, protože mě prosila, abych jí dala napít. Na stolku stál džbán s čajem a hrníček, ale těmi ploutvemi si ho nedokázala nalít. Podržela jsem jí hrnek u pusy, aby se napila. Moc mi děkovala a ptala se, kdy přijde pan doktor. Vysvětlila jsem jí, že jsem jen studentka a slíbila, že někoho seženu.

V dalších fialově označených dveřích mě čekal šok. V posteli ležela moje babička, která umřela už před patnácti lety. Aspoň jsem si to myslela. Úplně mě to ohromilo, že jsem se nemohla ani hýbat, zůstala jsem stát mezi otevřenými dveřmi. Ona mě hned poznala a chtěla abych šla k ní. Povídala, že mi celý život tajili, že je čarodějka a já že jsem čarodějka po ní, a že to není pravda, že umřela, ale že je tady v nemocnici, protože má nějakou kouzelnickou nemoc, a že stejně věděla, že ji jednou najdu a plakala dojetím a chtěla, abych ji obejmula. Já byla tak zpitomělá, že jsem šla, ale naštěstí jsem za sebou nezavřela dveře. Když jsem se už užívala nad ní skláněla, vběhnul do pokoje nějaký lékouzelník. Namířil na babičku hůlkou a vykřikl něco jako „DEZILUZIO“!

Najednou na lůžku neležela babička, ale nějaký černovlasý kouzelník. Měl k posteli přivázané ruce, byl strašně divně žlutý v obličeji a z pusy mu čouhaly špičaté zuby. Lékouzelník mě vytáhl z pokoje ven, dotáhl do jiné místnosti, kde seděly tři ošetřovatelky a připravovaly nějaké léky a masti. Začal na ně křičet, jak to, že je pokoj s pacientem s upíří horečkou označený fialově. Jedné ošetřovatelce přikázal ať se o mě postará a druhé dvě s ním běžely pryč, asi zpátky k tomu zubatému nemocnému kouzelníkovi. Vysvětlila jsem té ošetřovatelce, co zůstala se mnou, že mi nic není a že by spíš něco potřebovala ta paní s ploutvemi, ale stejně mě posadila na křeslo a dala mi vypít hrnek čokolády. Potom mě odvedla zpátky do té velké haly na příjmu.

Pak už jsem se trochu bála jít na další průzkum sama, tak jsem tam radši zůstala, sledovala, jak to chodí na příjmu a čekala na vás.

Předmět: <i>Lékouzelnictví</i>
Vyučující: <i>RNDMr. Oresta McCollin Vianueva, CScM.</i>
Závěrečná ročníková esej
Zadání: <i>Vaše závěrečná práce se bude skládat z návštěvy a stáže v kouzelnické nemocnici. Chci vědět všechno. Co jste zvorali, co se vám naopak povedlo. Na čem jste pracovali, jestli jste poznali někoho atd.</i>

PRAXE V PRVOTŘÍDNÍ PRAŽSKÉ NEMOCNICI

Zapsala jsem se na závěrečnou stáž do Pražské prvotřídní nemocnice. Přiznám se, že jsem se do této nemocnice hlásila za prvé proto, že bydlím v Praze a myslela jsem si, že budu vždy po práci chodit domů (omyl, ubytovali mě přímo tam), a za druhé neumím jazyky. Bála jsem se, že se jinde nedomluvím. Vůbec jsem netušila, že kouzelníci se dokáží domlouvat bez vzájemné znalosti svých rodných jazyků. To jsem se dozvěděla až během praxe.

Můj první den, nezačal vůbec nejlépe. Podle pokynů, které jsem z ředitelství nemocnice dostala jsem prošla vchodem pro kouzelníky skrytým ve východní, červené, cihlové zdi, jež ohraničuje pozemek nekouzelnické nemocnice U Apolináře. Vchod je hned u historicky se tvářící pouliční lampy. Čekala jsem za zdí nějaký volný prostor, ale hned mě to přesunulo do přijímací haly ambulance. Ambulance vypadala menší a klidnější, než ta u Sv. Munga v Londýně, kam jste nás vzala posledně na exkurzi.

Akorát jsem se stihla nahlásit u okénka, když do haly vtrhnul nějaký úplně zelený kouzelník. Odstrčil mě a rozrušeně vykládal, že si jeho děti hrály na alchymisty a nějak se dostaly k jeho zásobám ingrediencí, které má normálně zamčené. Prý namíchaly nějaký

neznámý elixír. Když se jim ho pokusil sebrat, polil se s ním a úplně zezelenal. Pak vytáhnul nějakou zašpuntovanou zkumavku, že prý přinesl vzorek tekutiny s sebou a začal ho otvírat. Čarodějka na recepci se mu v tom pokusila zabránit, že prý tady to otvírat nesmí, a jak se mu to snažila sebrat, ampulka jim vyletěla a celá se vylila na mě, pocákala mi oblečení a kus kůže na ruce. Jak se ta tekutina dotkla mojí kůže, začala se rozlézat úplně všude. Strašně jsem se lekla. Seběhlo se k nám několik zřízenců, a já omdlela. Probrala jsem se na ošetřovně. Stál u mě nějaký lékouzelník (později jsem zjistila, že to byl MaMUDr. Kulíšek) a ošetřovatelka. Dali mi vypít horký a sladký lektvar, a doktor Kulíšek řekl, že ta zelená barva odezní do jednoho týdne a abych šla domů. Ptala jsem se, jestli mohu nastoupit praxi jindy, ale prý až zase za rok, že na další termíny už praktikanty mají. Rozbrečela jsem se a prosila je, že bez praxe propadnu a nedostanu se do druhého ročníku, a že to našim nemůžu udělat. Doktor mi podal zrcátko. Zjistila jsem, že jsem fakt úplně celá brčálově zelená včetně bělma u očí. Zase jsem se rozbrečela. Ošetřovatelka navrhla, že můžu dělat něco v laboratoři, ve skladu nebo na očním oddělení, tam že si té zelené nikdo nevšimne.

Myslela jsem si, že to je vtip, ale ona to myslela vážně. Doktor řekl, ať mi ukáže pokoj, kde budu po dobu praxe spát, abych si tam odložila věci, a potom ať mě odvede na to oční. Na očním se vrchní lékouzelnice napřed strašně lekla, pak se dlouho smála, a nakonec mi přidělila dva pokoje. Na každém leželi dva pacienti. Měla jsem jim se vším pomáhat, s jídlem, s mytím a tak.

Na prvním pokoji leželi pánové Adam a Emil (budu je tu jmenovat jen křestními jmény, snad to nevadí). Na druhém pokoji ležela paní Venuše a slečna Rovana.

Ošetřovatelka Dajána mě odvedla nejdřív na pánský pokoj. Akorát, že mi zapomněla říct na co se mám připravit.

Vstoupily jsme do místnosti. Napřed jsem zaječela já a hned po mně pan Adam. Já se lekla jeho očí, on mé barvy.

Pan Adam byl skoro nahý a ležel ve speciálním gelovém lůžku. Vypadalo to jako průhledná vana plná malinového želé. Dajána mi vysvětlila, že trpí dědičnou chorobou. Jedná se o jakousi alergii na maso středomořských chobotniček, po kterém mu na těle naskáčou místo pupínků oči. Ale jakože fakt všude, po celé hlavě, krku, na prsou, na zádech, na rukách i nohách, a dokonce i na zadku. Ty oči jsou normálně funkční a napojené na mozek. Vidí, hýbou se a mrkají. Vypadalo to děsivě. Gelovou postel dostal pan Adam proto, aby mu oči nevysychaly, a aby si vůbec mohl lehnout nebo sednout. Já musela všechny ty oči každé tři hodiny vykapat speciálním roztokem, spočítat je a zaznamenat kolik jich po každém prokapání zmizí. Poprvé jsem jich napočítala sto patnáct.

Večer jsem si nechala poslat sovu z centrální kouzelnické knihovny, která mi donesla brožuru o očních chorobách. Dočetla jsem se, že tahle „mnohookatost“ je vzácné, ale ne úplně

neznámé onemocnění. Poprvé byla tato nemoc písemně zaznamenána již v době starověkého Řecka. Nemocný muž se jmenoval Argos a pracoval jako pastýř koz a ovcí.

Druhý nemocný, pan Emil, byl alchymista. Při nějakém pokusu si zapomněl nasadit ochranné brýle a velký výboj světla způsobil, že viděl jen bílou mlhu. Oči zavázané neměl, ale stejně je pořád zavíral, protože ho prý ta mlha štvala. Musel pít pětkrát denně lektvar tmavě červené barvy. Recept mi v nemocnici nedali, prý se připravuje individuálně pro každého pacienta zvlášť. Základ tvoří výluh ze světlíku a bílého máku.

Na druhém pokoji ležely dvě ženy. U paní Venuše zmíním i příjmení, protože její jméno ve spojení s její postavou a osobností ve mně vyvolalo deziluzi. Paní se jmenovala Venuše Šťastná a byla čarodějnice. Představte si starší dámu se značnou nadváhou, velmi nečistou pletí, problémy s chrupem a zápachem z úst. Kromě toho byla velmi náročný a komplikovaný pacient. Z hodin psychologie, které navštěvuji, bych použila pro charakteristiku její osobnosti výrazy: extrovertní, egocentrická, hysterická, dominantní a paranoidní. Na očním oddělení ležela, protože jí její mazlíček havran vykloval oči. Podstupovala každý den speciální proceduru, kvůli které dovezli zvlášť uzpůsobenou kouzelnickou hůlku, až z Panamského institutu pro bystrozory. Čekala, až jí oči opět dorostou.

Poslední pacientka se jmenovala Rovana, studentka sedmého ročníku kouzelnické školy v Krásnohůlkách. Viděla sice dobře, ale oči si stejně celý den zakrývala, protože se styděla.

Pozval ji na rande spolužák, kapitán reprezentačního famfrpálového týmu jejich školy, který má příští rok nastoupit k profesionálům. Rovana chtěla být na to rande co nejhezčí. Chtěla si trochu zvětšit oči a zvětšila je trošku moc. Přivezli ji ten den, co jsem nastoupila na praxi já, pořád strašně brečela.

Ale aby se má esej nezvrhla do obvyklých nemocničních drbů, popíšu svůj běžný pracovní den:

Ráno jsem pomáhala pacientům s mytím a doprovodem na toaletu, protože neviděli. Paní Venuše se mýt nechtěla vůbec, a vždycky strašně vyváděla. Pan Adam si nemohl na toaletu dojít sám, protože měl oči i na chodidlech a chůze ho bolela. Musela jsem mu nosit bažanta. Poprvé to bylo dost těžké. Bažanty se dávaly do komory vedle umývárny. Když jsem tam vešla, splašily se a létaly kolem mě jako draci. Než jsem pochopila, že jim musím napřed nasypat zrní, aby si zase posedaly do regálů – málem se pan Adam počůral.

Po mytí jsem všem pomáhala se snídání. Je těžké najíst se, když nevidíte. Po snídání jsme čekali na vrchní lékouzelnici, která všechny zkontrolovala a provedla úkony, které obvyklý ošetřovatel dělat nesmí. Ráda bych popsala jaké, ale většinou jsem tou dobou připravovala dalšího pacienta, takže detaily jednotlivých lékouzelnických zákroků neznám.

Během čekání na lékouzelnici jsem každý den pánům četla nahlas Denního věštce. Pan Adam sice viděl, ale říkal, že s tolika očima se číst nedá, protože každé oko chce číst něco jiného a z šilhání stovky očí ho bolí hlava.

Mezitím jsem odbíhala k paní Venuši, která pořád nadávala, na něco si stěžovala a chtěla každého proklít. Sledovat, jak rostou její nové oči bylo zajímavé, i když trošku strašidelné. V očních důlcích měla vloženy černé lesklé koule z nějakého pružného materiálu. Představte si kaviárové vajíčko velké jako slepičí. A v té černé hmotě jí začaly růst nové oči. Zpočátku byly velmi malé, ale už třetí den, co jsem se o ni starala, na ně trochu viděla. Všimla si mého nenormálního zabarvení, ale jelikož zatím viděla jen černobíle a rozmazaně, myslela si, že jsem černoška. Nechala si zavolat hlavní lékouzelnici a obvinila ji, že na ni poslala woo-doo praktikantku, a že do ní píchám špendlíky, aby její panenka umřela. Požadovala, aby mě okamžitě přeložili na jiné oddělení. Nakonec přeložili paní Venuši na oddělení duševních poruch. Dost jsem si oddechla.

Mé zelené zabarvení začalo slábnout až čtvrtý den mé praxe.

Pátý den konečně mohl pan Adam vstát z postele, protože se mu ztratily oči z chodidel a dlaní. Pan Emil už rozeznával obrysy věcí před sebou a v Denním věštci jsem našla rozhovor s (cituji): „...mladým a nadějným mužem, který právě dokončuje studia a nastupuje jako profesionální střelec do týmu Orleánských Komet...“

V rozhovoru ten střelec říkal, že (cituji): „...nejvíce aktuálně myslím na svou nejmilejší fanyku z Krásnohůlek, která je právě v nemocnici v Praze, a těším se, až se uzdraví...“

Přečetla jsem to Rovane. Nevěřila mi, dokonce si sundala obvaz, aby si to mohla přečíst sama. Oči už má skoro normální. Konečně se začala smát.

Přišla moje poslední noční služba. Přivezli čarodějku s očima „na stopkách“. Přesně tak, jako mají slimáci nebo hlemýždi. Musela jsem jí celou noc, každou chvíli oči rozmotávat, protože nevěděla, jak si s nimi má lehnout. Naštěstí to zvládala s humorem a docela jsme se při rozmotávání nasmály.

Ráno jsem se šla trochu dospat na svůj pokoj a tím moje praxe skončila.

Hlavní lékouzelnice Oph.MaMUDr. Iva Podléšková z očního oddělení slíbila, že Vám pošle moje ohodnocení.

Praxe v nemocnici byla náročná, ale moc zajímavá. Naučila jsem se spoustu nových věcí.

Moje barva už je také zcela v pořádku. Jen oči mám možná zelenější, ale to mi nevadí, vypadá to pěkně.

Předmět: <i>Taj lesa</i>
Vyučující: <i>RNDMr. Barbara Arianne Lecter, CScM.</i>
Zadání domácího úkolu: <i>Napište mi povídku o čarodějce bylinkářce Matyldě.</i>

MATYLDA

Je to neuvěřitelné, ale já si dneska pro domácí úkol nic vymýšlet nemusím. Zrovna loni v létě jsem byla na pár dní u tety Matyldy, asi to nebude ta Matylda, o které píšete, ale jen zajímavá shoda jmen. Moje teta, čarodějka Matylda je pravnučka sestřenice mojí nevlastní prababičky. Občas jí jezdím v létě pomáhat se zavařováním, nebo se sběrem léčivých bylinek.

Šly jsme s tetou do lesa a potkaly jsme na pasece pana Kobzinu. Nesl si velký plastový kýbl a kovový hřeben. Teta Matylda ho napomenula, že se borůvky hřebem sbírat nesmějí. Ničí to borůvčí a tak. Jenže on jí vůbec nenechal domluvit. Řekl, že jí do toho nic není, a že je... to... takový to ošklivé slovo. Já bych ho napsala, ale maminka říkala, že když budu říkat, nebo psát ošklivá slova, přiletí víla Krasomluvk a umyje mi pusku mokrým lavičnickem... No prostě se ti dva pohádali. Pak pan Kobzina zakopl, a jak padal, upustil ten hřeben, šlápnul si na něj a rozbil ho. Zařval na tetu, že je čarodějnice a že ho proklela. Teta ho upozornila, že se v lese nekřičí, a že sice čarodějka je, ale on že je takové kopyto, že na něj kletbami vůbec plýtvat nemusí. Pak jsme šly pro ty bylinky, co se musí sbírat v pravé poledne.

Večer k nám přiletěl sýček. Sednul si tetě na rameno a něco pískal. Teta řekla, že je to Alfons, co bydlí u Kobziny na půdě, a že si musíme pospíšet. Naházela nějaké pytlíčky

s bylinkami a pár lahviček s lektvary do košíku, a utíkaly jsme do vesnice. Alfons lítal nad námi a Matylda překládala, co říká. Že si prý pan Kobzina nasbíral ručně aspoň nějaké borůvky a uvařil si z nich večer knedlíky. Asi se mu mezi ty borůvky dostala nějaká kulička rulíku zlomocného. Alfons je sýček a sýčkové cítí, když se blíží smrt. Jenže pan Kobzina má sovy rád a nechává ho tam s paní sýčkovou hnízdit už několik let, proto mu chtěl Alfons pomoci a přiletěl pro tetu.

Pan Kobzina byl hrozně bílý, seděl v kuchyni na zemi a špatně dýchal. Vůbec se mu nelíbilo, že jsme tam s tetou Matyldou tak vtrhly, ale neměl sílu ani nadávat. Muselo mu být fakt hodně zle. Říkal jen, že chce spát a ať ho necháme. Teta si klekla za něj a položila mu prst na krk. Poblíkl si kalhoty a podlahu v kuchyni. Potom Matylda rozpustila něco černého v lahvičce s nějakým bylinkovým elixírem a donutila ho to vypít.

Udělalo se mu trochu lépe. Musela jsem tetě pomoci svléknout ho, umýt a uložit do postele. Taky mi teta poručila umýt podlahu a namočit to poblité oblečení.

Fuj.

Říkala jsem Matyldě, že jsem si myslela, že lékouzelnice používají hůlky a kouzla a čarodějné lektvary, a že je to vůbec taková čistší a ušlechtlejší práce. Víte, co mi na to, paní profesorko, řekla?

„Ale vždyť já jsem použila kouzlo. Kdybych ho nepoužila, musela bych mu ten prst strčit až do krku...“

Nakonec teta Matylida nakreslila panu Kobzinovi na čelo runu a řekla mu, že si ji nesmí celý týden smýt, jinak umře. Seděla u něj až do rána a občas mu dala napít toho černého elixíru.

My jsme se zatím ve škole moc o runách neučili, tak nevím, jak se tahle jmenuje, ale vypadala jako kosočtverec rozdělený na dvě půlky. Ta runa musí být hodně silná, protože už za dva dny se u nás pan Kobzina objevil, a ačkoliv měl tu runu už umytou, vypadal, že je úplně zdravý. Přinesl tetě kytku a říkal, že se jde omluvit a poděkovat. Že si prý ráno u zrcadla uvědomil, že má teta Matylida s těmi borůvkami pravdu.

Předmět: <i>Taj lesa</i>
Vyučující: <i>RNDMr. Barbara Arianne Lecter, CScM.</i>
Zadání domácího úkolu: <i>Napište mi povídku o stopování ztraceného koně, na kterého byla vypsána odměna, které skončilo jako nalezení jistého pomateného kentaura.</i>

POLICEJNÍ PÁTRÁNÍ

Láďa s Honzou zahájili obhlídku svého rajónu jako každý den návštěvou místního konzumu. Koupili si každý tři koblihy a Jaruna jim, jako každý den, uvařila kávu. Láďovi černého smrtáka a Honzovi s mlékem a cukrem. Než se stačili prokousat ke druhé koblize, vtrhla do krámků starší, značně rozrušená žena. V ruce držela štůsek papírů. Uniformovaných mužů v koutě si nevšímala a hned se vrhla k prodavačce.

„Jaruško prosím vás, mohla byste mi to pověsit k vám do výlohy?“

„Co to je?“

„Ztratila se Valkýra. Mladí jsou na dovolené. Já jim hlídám barák. Ráno jsem šla krmit, a kobyla nikde. Jestli se nenajde, snacha mě zabije. Vypsala jsem odměnu, tak jestli bys to nemohla vylepit. Dám to i na poštu a do hospody, až otevřou.“

Láďa strčil do pusy poslední kus koblihy, utřel si ruce do ubrousku a přistoupil k oběma ženám. „Dobré ráno, můžu se podívat paní Machová?“ Nečekal na odpověď, vzal si jeden z letáků a začal číst. „Odměna pět set korun a pekáč povídkových buchet... hm... A nenapadlo vás matko, že byste se místo ztrácení času s vypisováním odměny, mohla obrátit přímo na policii?“

„Ehm... no..., když ono to není nic pro policaj... cii. On ji nejspíš nikdo neukradl, ona takhle utíká sama. Syn ji vždycky najde, ale já už mám bolavé nohy a nemůžu běhat po kopcích.“

„Nerad vás poučuji, ale zaběhnutý kůň JE věc pro policii. Může někde vběhnout do silnice a pak půjde o život.“

O čtvrt hodiny později už oba muži zákona obcházeli oplocenou pastvinu, aby zjistili kudy se kobyłka dostala na svobodu. Nebylo to těžké. V jednom místě se uvolnilo horní břevno, a to spodní pro mladého energií nabitého koně nepředstavovalo žádný problém. V noci přšelo, takže se stopy daly číst lépe než barevné neónové reklamy na Václaváku v Praze. Stopy podkov mířily přímo přes úzký remízek a louku až k řepkovému poli. Uprostřed žlutého moře se stopy nesmyslně klikatily sem a tam a dokolečka.

„Doufám, že se toho nenažrala,“ krčil čelo Láďa.

„Proč?“ zeptal se Honza.

„Je to pro zvířata děsné svinstvo a ty postříky ještě větší. Umírají na to i srnky.“

Honza se najednou sehnul k zemi. „Podívej, měla tu rande s jelenem.“

Láďa okouknul nové stopy. „To není jelen. To je taky kůň.“

„Cože? Tohle přece není koňská stopa,“ protestoval Honza.

Láďa sledoval směr stop a zadíval se na les za polem. „Je to kůň, ale bez podkov. Lidi už si tak zvykli na okované koně, že ani nevědí, jak vypadá koňské kopyto doopravdy.“

Honza se zakřenil: „Ahá, takže zdrhla s nějakým pěkným divokým hřebečkem.“

Láďa neodpověděl a vyrazil po stopách. Báł se, že se v lese na jehličí stopy ztratí, ale naštěstí ne. Skoro to vypadalo, že ten cizí kůň schválně do všeho kope, nebo spíš zakopává o všechny pařezy a větve v okolí. Kde náhodou chyběla stopa na zemi, tam vlála ve vánku žíněná vlákna zachycená na nízkých větvích a keřících. Dostali se do zužující se rokle, když zaslechli zurčení vody a mužský hlas, který naříkavě něco mumlal. Porozuměli pouze slovům „blbec“ a „nezasloužím“.

Láďa kývl na parťáka a oba si rozepli pouzdra s pistolemi. Jistota je jistota.

Rokle ústila na malý oválný palouk. Napřed spatřili kobyłku Valkýru, klidně se pasoucí ve vysoké trávě. Prostředkem palouku tekł potůček padající sem malým vodopádem ze skály. A tam, hlavou opřený o skálu tak, aby mu voda tekla na hlavu, stál...

Láďa vytřeštil oči a Honza vytrhl pistoli z pouzdra.

„Stůj! Jménem zákona!“

Láďa se snažil násilím srovnat myšlenky. Teď jsou v módě ty larpy, cosplaye, comic cony... Je to kostým! Velmi přesvědčivý, ale jen kostým! S rukou na pažbě pistole popošel blíž.

„Kreju ti záda,“ špitnul Honza.

Láďa popošel natolik blízko, aby jeho racionálně analytická část mozku konečně ustoupila základní smyslové informační základně a připustila možnost, že ta postava před ním, co si dopřává sprchu pramenité vody a překvapeně na něj mžourá krví podlitýma očima, od hlavy k pasu člověk a od pasu dolů kůň, je opravdu kentaur.

„Ruce na zem!“ vykřikl Honza z poza kolegových zad.

Kentaur přešlápl z nohy na nohu, až kopyta zacvakala na kameni a podíval se pod sebe.

„To ne-emůžu. sem vožralej, bych upad,“ popotáhl kentaur a utřel si hřbetem ruky nos.

„Co tady děláte a kde jste vzal toho koně?“ zmohl se konečně Láďa na slovo.

„Já budu mít dítě!“ řekl kentaur a začal vzlykat.

„To je hezké, blahopřeji, ale já se ptal...“

Bájný tvor nenechal Láďu domluvit.

„Vona řekla, že si musíme vážně promluvit. Já myslel, že se chce se mnou rozejít. Tak jsem se trochu napil, ale vona mi řekla, že mě miluje a že budeme mít miminko, úplně malé hříbátko, tak jsem se napil trochu víc a cestou domů u kámoše ještě víc, a pak jsem zabloudil a je mi špatně...“

„Kdo je vona? Vaše partnerka?“ zeptal se Láďa.

„Jo. Moje sladká klisnička. A já jsem ta-akovej blbec. Vůbec nevím, jestli dokážu dělat tátu.“

Honza ukázal palcem na pokojně se pasoucí Valkýru. „To je vaše žena?“

Kentaur se nechápavě podíval na Valkýru a zpátky na policistu: „Copak jsem nějaký zoofil?“

Honza polkl: „No dobře, ale kde jste tu kobylu vzal? Je zde vážné podezření, že jste ji odvedl z farmy, kam patří.“

„Já jí vodnikud nevodved. Bylo mi blbě, chtěl jsem to zajíst bylinkama, ale po těch mi bylo ještě hůř, vona mě tam našla a vodvedla sem k vodě, abych se dal do kupy.“

„Vy jste sežr... spásl...snědl... zkonzumoval ty žluté rostliny na poli?“ zeptal se Láďa.

„Jo. Chutnaly hnusně.“

„Můžete nám předložit váš občanský průkaz?“ Honza se snažil navodit stav normálnosti. Láďa upřel na kolegu strnulý pohled. Honza pokrčil rameny v omluvném gestu.

„Pánové, to je v pořádku, neubližujte mu!“ ozvalo se za nimi. Otočili se. Po pěšině k nim utíkal tělnatý starší muž s šedým plnovousem, oblečený v něčem, co vypadalo, jako dlouhá černá noční košile. Za běhu vytahoval z kapsy občanku, kterou vtiskl Honzovi do ruky.

„Leopold Balbín jméno mé. Mám v Třebové obchod s bylinkami a homeopatiky,“ oddechoval. „Toto je můj přítel Kryštof Klasný, mohu se za něj zaručit.“

„Nemá žádný doklad totožnosti,“ žaloval Honza.

Bylinkář rozhodil rukama: „Kde by ho vzal, přišel z druhé strany hranice...“

„Takže by měl mít aspoň pas ne?“ skočil mu policista do řeči.

„... z druhé strany hranice reality...“ dokončil větu muž a loupal po Honzovi očima. „Kryštof se včera u mě stavil na drink, ale omylem vypil něco poněkud silnějšího, co ho protáhlo až sem. Je to moje chyba, když dovolíte, postarám se o to, aby se dostal zpátky domů. Už je tam po něm shánka.“

„Neříkal jsem ti, že se máš lidem vyhýbat a nebavit se s nimi, protože mají slabé nervy?“ obrátil se muž v černém na kentaura.

„Jaký lidi?“ škytnul Kryštof. Tohle jsou nějaký...“ zamhouřil oči a slabikoval nápis na Láďově bundě, „...Po-lí-ja-ví-crrr...“

„Napřed musíte s námi na policejní stanici podat vysvětlení,“ vrtěl hlavou Láďa.

Pan Balbín sáhnul do kapsy a Honza okamžitě opět sevřel v ruce pistoli. Muž vytáhnul z kapsy hřeben a podával ho kentaurovi. „Učeš se, ať neděláš ostudu. Stavte se u mě v krámku hoši, vysvětlím vám, co budete chtít, a ještě vám umíchám likér, jaký jste nikdy nepili,“ mrknul na policisty.

„Žádné úplatky!“ zamračil se Honza. „Půjďte s námi hned!“

„Hřebeny jsou pro holky,“ šklebil se kentaur Kryštof.

„Prostě se učeš a nediskutuj!“ rázně přikázal bylinkář.

Kryštof natáhl ruku a dotkl se hřebenu...

„Klap!“

Ozvalo se třesknutí. Poryv větru srazil policistům čepice. Kentaur i muž zmizeli.

Láďa s Honzou se rozhlíželi kolem. Pár kroků od nich se nevzrušeně pásala Valkýra. Nebýt na zemi stopy neokovaných kopyt, mohli si myslet, že to byla jen halucinace.

Láďa sklopil oči k přístroji na své náprsní kapse. „Honzo? Zapnul sis kameru, že jo?“

„Hm... ne.“

„Sakra! Já taky ne.“

„Co napíšeme do hlášení?“

„Že jsme koně našli v lese.“

„Jo, to bude nejlepší...“ kývnul Honza a podal kolegovi občanský průkaz pana Balbína.

Lád'ovi se zablesklo v očích. „Měli bychom se po službě zastavit v Třebové a vrátit mu ho.“

„Jo, to bysme měli... Po službě!“ zdůraznil Honza. „Ty Lad'o, myslíš, že fakt dostaneme od Machovky pekáč buchet? Já mám povídlové nejradši...“

Předmět: <i>Taj lesa</i>
Vyučující: <i>RNDMr. Barbara Arianne Lecter, CScM.</i>
Závěrečná ročníková esej
Zadání: <i>Běžíte lesem, kámen, nekámen, kořen nekořen a najednou ŽUCH. Nejen, že jste toho zajíce nechytli, ale ještě jste se přerazili o Bludný kořen, všechno se s vámi zatočilo a vy jste byli úplně jinde, než jste původně žuchli. A co hůř, jste sami. Jak se dostanete zpátky na hrad? Sepište to!</i>

JEZEVEC

Dobrý den paní profesorko,

ráda bych uvedla na pravou míru, že jsem nehonila zajíce, ale hada. Vlastně jsem ho nehonila, jen jsem se k němu chtěla přiblížit co nejbliž, abych si ho prohlédla. Nikdy jsem totiž takového hada neviděla. Byl celý jasně pastelově zelený se stříbrnými puntíky. Vyhříval se stočený na pařezu na kraji mýtiny. Jak jsem se k němu plížila, o něco jsem zakopla, (asi o ten bludný kořen). Snažila jsem se nespadnout na toho hada, co kdyby byl jedovatý? Skulila jsem se na stranu a najednou paseka zmizela a já ležela v jehličí v úplně jiné části lesa. Rostly tu vysoké, husté smrky a borovice. Zakrývaly téměř úplně oblohu. Okolí potemnělo jako za soumraku. Vylekalo mě to. Úplně jsem zapomněla, že se v lese nemá křičet a zavolala jsem. Doufala jsem, že se mi někdo ze třídy ozve, ale vrátila se jen ozvěna mého podivně pozměněného hlasu.

Po počáteční panice mě napadlo, jestli to není jen vaše další výuková lekce. Třeba jen chcete, abychom dokázali, že jsme během školního roku dávali pozor. Dobrá – postavím se

k situaci, jako paragán, vyhozený za soumraku z letadla nad neznámým územím s rozkazem, že se má co nejdřív ohlásit zpátky v kasárnách.

Pozorně jsem se rozhlédla kolem sebe. Na kmenu borovice jsem objevila párek kůrolezů a jen o pár kroků dál nafialovělý mech a tři žluté muchomůrky, které jemně cinkaly. To mě přesvědčilo o tom, že jsem stále v kouzelném, zakázaném lese na hranicích pozemku naší školy. Les je od školy severozápadním směrem. Měla bych jít na jihovýchod. Jak zjistím směr, když nevidím slunce a nevím, kolik je hodin? Chodila jsem ve spirále a hledala cokoli, co by mi pomohlo. Kdyby tu byl někde pařez, poznala bych sever podle letokruhů. Jsou těsněji u sebe na severozápadní straně stromu. Jenže kdo by v kouzelném lese kácel stromy pilou že? Pak mě napadl lišejník. Měl by růst také více na severozápadní straně kmene. Je to proto, že u nás převažuje severozápadní směr větru. V hustém porostu to sice nebylo tak snadno a jednoznačně rozpoznatelné, nicméně, jakýs takýs přehled o směru jsem si udělala. Po chvíli chůze začala půda po mé levé ruce stoupat a po pravé naopak klesat. Vzpomněla jsem si na radu mého táty: „Když se ztratíš v lese, běž vždycky směrem dolů, dole většinou narazíš na nějaký potok a ten tě zavede dřív nebo později k řece a lidem.“ Šla jsem tedy dolů z kopce. Dole u potoka rostly jahody a borůvky. Vzpomněla jsem si na vaši lekci o rulíku zlomocném a na dávnu přednášku mojí maminky o vločyni. (Můj bratr po ní strašně blinkal.) Vybrala jsem si to, co byla stoprocentně borůvka a nasvačila jsem se. Jsem naživu a je mi dobře, takže tuto lekci jsem myslím splnila.

U vody jsem také našla spoustu stop. Spolehlivě jsem poznala jen veverku a možná kunu. Bylo tam i hodně ptáčích stop různých velikostí, ale neměla jsem s sebou kreslicí krabičku, ani tužku. Vydala jsem se po pěšince podél potoka ve směru, kterým tekla voda. Stop ubylo, ale jedna pořád zůstávala. Stopy byly asi osm až deset centimetrů velké. Napřed mi to připadalo, jako dětská dlaň s drápy. To je ale nesmysl i v kouzelném lese. (Aspoň doufám.) Ten tvor musel jít jen kousek přede mnou, protože stěbla, která ohnul se ještě nestačila narovnat. Pak mě napadlo, jestli to není mládě medvěda. To mě polekalo. Nechtěla bych se potkat s rozzuřenou medvědí matkou. Jenže jsem nechtěla uhýbat od potoka. Šla jsem tedy dál, ale zpomalila jsem a snažila se našlapovat, co nejtíšeji. O chvíli později jsem konečně uviděla původce stop. Na pěšince, tváří ke mně stál a vztekle brblal (vážně brblal – jinak ten zvuk popsat neumím), krásný šedivý jezevec s černými a bílými pruhy. Zastavila jsem a chvíli jsme na sebe jen tak koukali.

Naštěstí si vybírám i oblečení do lesa v kolejných barvách. Ukázala jsem mu svůj žlutočerný, pruhovaný svetr, a řekla jsem něco jako: „Ahoj, já jsem Varda z Mrzimoru a ztratila jsem se.“

Ještě jednou zaprskal, pak se otočil a vydal se po stezce dál. Už se po mně vůbec neohlédl. Pomalu klusal a legračně při tom kolébal huňatým zadkem. Šla jsem za ním. Nevadilo mu to. Takhle mě dovedl až na kraj lesa, odkud byla na dohled vesnice Nižné Vlkodlaky. Jezevec zmizel v křoví. Poděkovala jsem mu. Došla jsem do vesnice a potom podél kolejí až do Prasínek a odtud zpátky do školy. Trošku zablácená a hodně unavená, ale stálo to za to. Jsem ráda, že jsem v lese neuvízla do noci. Přeci jen bych se tam asi bála.

Pokud to paní profesorko, nebyla Vámi naplánovaná zkouška, ale opravdu jsem se ztratila vlastní hloupostí a nešikovností, tak se moc a moc omlouvám. V každém případě děkuji za pěknou lekci a skvělý výlet.

Předmět: Živlová magie

Vyučující: Mg.Č. Nerys Heliabel Ghostfieldová, Dc.

Zadání domácího úkolu: Stvořte báseň, vycházející z představy živlů, jak je vnímali američtí Indiáni. Bude to báseň bojovná, óda, bajka, nebo snad píseň válečníka? Hlavní roli zde však musí mít jednotlivé živly, barvy, směry a totemová zvířata.

SYNOVI NA CESTU

Na východ otoč chlapče svou tvář,
kde vzduch voní kvítím a ostřicí.
Vítá tě zlatá sluneční zář,
křik orla, co přilétá s vichřicí.

K jihu stoč nyní synu můj zrak,
tam rudý oheň zříš ničit i hrát.
Do srdce vlka se skrz jiskru vkrad,
s ním zavýj a můžeš si odvahu přát.

Na západ pohlédni netřeba slov,
vodní hladina černě se třpytí.
Medvěd je moudrý a zahájil lov,
dokaž co on bez luku a sítí.

Severní půlnoc se nauč mít rád,
v měsíčním jasu step bíle svítí.
Zem duní pod kopyty divokých stád,
bizona sílu jen muž může mít.

Předmět: <i>Živlová magie</i>
Vyučující: <i>Mg.Č. Nerys Heliabel Ghostfieldová, Dc.</i>
Zadání domácího úkolu: <i>Popiš svůj vztah k živlu Země</i>

HODINA TANCE

Chodila jsem tančit k jedné bezvadné lektorce. Před časem jsme si udělaly (ypsilon, protože samé ženy) prodloužený víkend na oslavu jarní rovnodennosti. Jedno odpoledne jsme věnovaly tancům živlů. Zkoušely jsme si rozlétaný vítr, proměnlivou vodu i vášnivý oheň. Pak jsme si udělaly přestávku a dohodly se, že po ní zkusíme tanec země.

Lehla jsem si během do trávy a přemýšlela, jak mám tanečně vyjádřit zemi. Nejspíš jsem i na chvíli usnula, protože se mi za zavřenými víčky odehrál příběh. Příběh o zrnkách prachu, které se potkaly v nekonečnu spojily se a vytvořily zemi a země se spojila s ohněm a vodou a vytvořila život. Kde se bere duše nevím, ale moje tělo je z toho pradávného prachu. Země se nezastaví, neodpočine, pořád tvoří něco nového, pořád přijímá zpátky rozpadlé kousíčky sebe sama a znovu je vrací do oběhu. Od Země bychom se měli učit, co je to recyklace. Půjčuje nám kousky svého těla, abychom si mohli vychutnat slast života a zase je s láskou přijímá. Nezastaví se. A nezastaví se, ani až podmínky pro život takový, jaký známe my, zmizí. Bude tu pořád. Možná se spojí s jinými planetami, možná se roztříští, Ale její částčky tu budou pořád a znovu se budou pokoušet spojit.

Vzbudila jsem se. Pod zády jsem cítila zemi, moje místečko v trávě už bylo krásně zahřáté. Pohladila jsem hebká stébla dlaní. Podívala jsem se na protější stráň, kde se pásli bílí jeleni. Tohle všechno jsou stejná zrnka prachu a stejné kostičky skládanky, jako já. Tolik krásných věcí vzniklo z vesmírného prachu... Odněkud zdola od řeky zněla kytara a moje oblíbená písnička od Spirituál kvintetu:

...Zdál se mi sen

já stojím na svém místě

zdál se mi sen

mé svědomí je čisté

zdál se mi sen

jen jedno vím jistě-

-je soudný den...

Zvedla jsem se z trávy a začala jsem tančit. Bosa, pomalu, s chodidly dotýkajícími se země celou plochou. Pokrčila jsem kolena a cítila tu sílu, která nepřicházela tentokrát přes hlavu z nebe od Božího otce, ale přes nohy od matky Země. Tep krve ve spáncích mi zněl jako bubny domorodců, mých dávných předků žijících v jeskyních a chýších z větví a zvířecích kůží.

Tady jsem matko Země, jsem tu s tebou od té doby, co jsi mě poprvé porodila a budu tu pořád, pořád se k tobě budu vracet a ty mě pokaždé pošleš na novou cestu s novou silou a stejně tak mi poskytneš znova a znova útěchu.

Jsem tu a budu s tebou do konce, ať je jakýkoliv...

Tančím pro Tebe Matko Země.

Předmět: <i>Živlová magie</i>
Vyučující: <i>Mg.Č. Nerys Heliabel Ghostfieldová, Dc.</i>
Závěrečná ročníková esej (výňatek)
Zadání: <i>Voda – Přenést se do mrtvé pustiny a odšroubovat víčka ze sklenic s živly o které jsme celý rok pečovali. Sledovat, co se stane...</i>
<i>Země – Zamyslete se, jak asi by Země vypadala jako živoucí bytost kráčející vesmírem. Co by prožívala, jaká by byla povahou? Svě vize mi poté prosím zprostředkujte textem či obrazem dle libosti.</i>

(S)TVOŘENÍ

Voda

Stojím uprostřed zlého snu. Vzduch (je to vůbec vzduch?) je cítit, jako když hoří plastové láhve a cítím i něco jako shnilou rybu. Pod nohama mi šustí zčernalá struska a popel. Krajina v okruhu několika desítek metrů mizí za kouřovou clonou, ze které vyčuhují zkroucené černé pahýly, které mohou být stejně dobře mrtvémi stromy jako kostrami dávných živočichů. Všude je ticho. Někde v koutku duše vím, že stojím na konci všeho a je mi úzko. Pak si vzpomenu na váš úkol, paní profesorko. Stojánek se skleničkami pevně svírám. Je to jediná naděje, jak z konce udělat začátek. Cítím zodpovědnost. Strachy se mi svírá žaludek. Co když jsem se o své živly nestarala dostatečně dobře a nezvládnou to?

Nezbývá než to zkusit. Odhodlaně se nadechnu zkaženého vzduchu, až mě to donutí ke kašli. Mám žízeň a okoralé rty, snad právě proto sáhnu napřed po sklenici s živlem Vody. Odšroubuji víčko, a ze sklenice začne okamžitě vytékat voda. Teče silným snad nekonečným proudem, rozlévá se do okolí a splachuje popel a prach. Za chvíli se všude kolem mě lesknou kaluže propojené potůčky. Jenže tohle je málo. Sama voda na to nestačí. Otvírám skleničku se Vzduchem. Jen jsem trochu povolila víčko a už vzduch uniká s tichým hvízdáním do okolí. Začíná se mi lépe dýchat. Zvedá se vítr. Černé kotouče kouře nad mou hlavou mizí a místo nich se objevují dešťové mraky. Prší, co prší – lijí jako z konve. Během pár okamžiků mám hábit úplně promočený. Poslední zbytky nečistot mizí. Dává se do mě zima. Otvírám sklenici Ohně. Někde ve výšce se nad mou hlavou mohutně zableskne a zazní hrom, až se mi skoro podlomí kolena. Déšť ustává. Na obloze se objeví duha a slunce, až dosud skryté za mraky začíná hřát. Z kaluží kolem mě stoupá pára. Na nic nečekám a otvírám sklenici Země. Téměř okamžitě ucítím vůni čerstvě zorané půdy. Ostrůvky kolem mě se pokrývají zelenou travou. Připadám si jako v nějakém zrychleně puštěném filmu. Tráva se rozsvěcuje barevnými lampičkami rozkvetlých květín. Na místech, kde dřív trčely mrtvé pahýly, se zelenají mladé stromky a jejich

listy se třepetají ve větru. Zhluboka se nadechnuji voňavého vzduchu a užívám si sluneční teplo. Málem bych zapomněla, že mi zbývá ještě jedna sklenička. Otvírám jí. Napřed nemohu přijít na to, co se změnilo, ale když mi těsně u ucha zabzučí včela a od nově zrozeného lesa zazní zpěv ptáků, pochopím. Na kraji nejbližší tůňky sedí žába a tváří se, že tu sedí už odedávna. Mezi stromy se mihne štíhlé tělo srnky. Skoro nábožně sbírám prázdné skleničky. Teď už se mohu vrátit zpátky do školy. Můj úkol je splněn.

Země

Země – zajímavé je, že jsem nenašla nikde v žádné legendě, ani báji zpodobnění Země jako muže. Snad je to schopnost rodit a vytvářet život v té nejviditelnější formě. V každém případě si i já Zemi představuji jako ženu. Je to mladá žena, ale už ne dívka. Vysoká s pěkně tvarovanými prsy, širokými boky a lehce vyklenutým bříškem. Její pleť je tmavá a lesklá jako samet. Vlasy bílé, jako polární sníh jí vlají kolem hlavy a ozdobené jsou věncem z pestrobarevných květů. Její oči září modří mořských hlubin a nebeských dalek. Právě divoce tančí bosa nekonečným prostorem kolem slunečního ohně. Otáčí se až jí cinkají úzké náramky z barevných kovů na zápěstích i kotnících. Trávová sukénka jen sotva zakrývá její ženství. Tančí tak rychle, že není poznat, jestli několikařadý náhrdelník na jejích prsou je vytvořen z drahých kamenů, nebo ze sladkých plodů nasbíraných u potoka. Je sebevědomá, usmívá se. Její pohyby jsou divoké a měkké zároveň. Silné paže dokáží bojovat i láskyplně objímat. Je krásná, jedinečná a obdivuhodná... Země...

SEMINÁŘE

Přednášející: BcM. Arietty Liella Minette, CScM.

Zadání: Dostaňte se na hranici brutální chudoby, nejméně tři dny se na ní pohybujte a sepište mi nejméně na tři palce, jaké to pro vás bylo. Chci doložit výpisem z účtu, že alespoň tři dny po sobě nebudete vlastnit na kontě více než galeon a pokud by se stalo, že více peněz získáte, ihned se jich zbavíte.

JAK SE POHYBOVAT NA HRANICI BRUTÁLNÍ CHUDOBY

Na seminář jsem se přihlásila večer a hned jsem si poslechla přednášku. Jsem studentka prvního ročníku a penězi neoplývám – bude to snadné. Velmi jednoduše získané body. Hurá.

Hned první ráno mířím na Příčnou ulici. V květinářství objednávám velkou kytku pro kamarádku, a pak zamírím do obchůdku Slug & Jiggers a skupuji velké množství ingrediencí na lektvar Síly (je to jeden z mála, které mohu jako prvák vyrábět). Až budou hotové, pošlu je koleji – však ony se šiknou na Kagíka (kolejná výzva). Ve zvěřinci přihodím ještě pár balení hmyzí směsi pro svoje sovy a sláva, jsem na dně. Večer jen zhotovím požadovaný screen svého vyrabovaného konta a jdu spokojeně spát.

Druhý den mě vzbudí cosi studeného na tváři. Aha, moje krysa Sheena se dožaduje snídaně. Nasypu jí do misky standardní krmivo a podrbu ji za ušima. Střídavě kouká do misky a zase zpátky na mě. Granulí se ani nedotkne. Kdyby mohla mluvit, patrně by její projev zněl nějak jako: „Tohle si sežer sama!“

Snažím se jí vysvětlit, že na nic lepšího nemáme peníze, a že musí tři dny vydržet. Myslím, že to pochopila. Počůrala mi polštář.

U snídaně ve Velké síni sedím ve svém starém hábitu, snažím se ho naaranžovat těmi největšími odřeninami a dírami tak, aby byly vidět. Bohatě prostřená tabule vypadá lákavě, ale nedá se nic dělat, úkol je úkol. Musím i vypadat chudě! Žvýkám Bertíkovy fazolky. První dvě jsou fajn, příchuť kuřecího stehna a nějaký aperitiv. Třetí mi vůní připomíná železniční pražce napuštěné dehtem na horkém slunci. Chuť je – hmm divná... V tu chvíli spatřím na stole ležet moji Sheenu. Třepe nohama a z tlamy jí leze něco divného, velkého a růžového. Skoro nemůže dýchat. V temné předtuše vytahuji z kapsy sáček s pokladem, který jsem minule našla v truhle. Mé obavy se potvrzují. Sáček je prokousaný. Ta potvora mi sežrala karamelku „jazyk jako jelito“. Chci ji pokárat, ale z úst se mi ozve jen pronikavé: „Hůůů hůůů...“, aha, takže to byla opravdu vláčková fazolka.

Spolužáci z Mrzimoru se sbíhají a soucitně hladí Sheenu. Havraspárští se snaží radit. Nebelvírští opatrně prozkoumávají obsahy svých talířů, jestli se nejedná o celkovou sabotáž a Zmijozelští se tlemí.

Popadnu dusící se Sheenu a utíkám s ní ke stolu fialových za lékouzelníci a ředitelkou mojí koleje madam Orestou.

„Hůůů... hůůů... hůůů...!“ snažím se jí vysvětlit situaci.

„To nic slečno Vardo, to za chvíli přejde samo. U vás obou,“ dodá. „Vemte svoji krysu ven na vzduch, ať se jí lépe dýchá.“

Skoro se mi zdá, že se paní profesorce lehce škube pravé oční víčko.

„Hůůů...“ vděčně děkuji madam Orestě.

Ředitelka Zmijozelu, madam Maya sedící vedle se zakuckala kávou.

Otáčím se a běžím k východu z Velké síně. Prásk! Zatmělo se mi před očima a upadla jsem. Pusu a brýle mám plné peří. Soví pošta mi právě doručila peníze za splněné soutěže.

To ne! Proč zrovna teď!?

„Hůůů... hůůů...“ zaběduji.

„Hůůů... hůůů...“ odpoví sova a klovne mě do nosu.

Hned po vyučování běžím zase na Příčnou ulici. Napřed kupuji Sheeně obrovskou hromadu hlávkového salátu. Jak mám ale utratit další peníze? Koutkem oka zahlédnu vývěsní štít „U Vřetánka a Časovrátku“. Výborně, nechám si tam spravit oblečení. O chvíli později se už zálibně zhlížím v zrcadle. Vtom mi to došlo. Jsem chudá! Musím vypadat chudě! Ne jako kdybych právě vylezla ze salonu Madam Malkinové. Marně prosím majitele správčárny, aby mi šaty zase rozdrbal. Slibuji i úplatek – vyhodil mě. Naštěstí to není daleko k Vetešnictví u Kšeftaře. Kupuju si od něj obnošený hábit na rozpadnutí, oblékám si ho, a ten co vypadá jako nový, schovávám do školní brašny.

Odpoledne narychlo vyrábím lektvary síly, abych to stihla před západem slunce a posílám je do kolejního kumbálu. Okamžik nepozornosti a následný výbuch mě postaví před další dilema. Mám utratit jeden z posledních srpců za kadeřníka, nebo podpořit svůj chudý vzhled začouzeným obličejem a ožehlými vlasy? Nakonec to řeším šalamounsky. Jdu se vykoupat v době odpoledního čaje k madam Barbaře, tam se vždy schází slušná společnost. Mám jistotu, že mou chudobu uvidí hodně lidí.

Večerní screen mého účtu mě hřeje u srdce. Je na něm ještě méně než včera.

Už jen jeden den.

Třetí den – Ráno začalo koupáním Sheeny. Zvrhla mi nádobku s pracně nachystaným blátem pro hrnčíře a celá se v něm vyválela. Musím prozradit, že se myje strašně nerada, je to takové malé krysí čuně, ale nedalo se nic dělat. Vzala jsem ji do dívčí umývárny a strčila do umyvadla (agresivita + 4,5 %).

Jdu na snídani. Jen co jsem vstoupila do Velké síně, objevila se mi v ruce krásná červená kytička. Než jsem stačila zjistit, která profesorka mi svým kouzlem kytičku přičarovala, vyběhla mi z rukávu Sheena a půlku toho krásného květu ukousla, spolkla a zase zmizela v rukávu. To neměla dělat. Okamžitě jsem se otočila a vrátila se do pokoje. Vyklepala jsem Sheenu do její klece, kde normálně moc často nebývá, zasypala jsem ji hlávkovým salátem a řekla jsem jí, že se z klece nehne, dokud všechen salát nesní. Zalezla do kouta a uraženě na mě zírá. Úplně cítím, jak její ukazatel agresivity stoupá nad povolený limit.

Zachmuřeně žvýkám fazolku, chutná jako kočičí konzerva. Zkusím promluvit. „Mňaaauu“.

Sheena zalezla pod salát.

Na parapetu přistála sova a klepe zobákem na okno. Otevřela jsem. Nemám se čeho bát. Už dva dny jsem úmyslně nedělala žádnou placenou soutěž. K mému zděšení mi sype do klína peníze. Z přiloženého dopisu se dozvídám, že mi kolej proplácí materiál na lektvary, které jsem jim včera poslala.

Za co tak může čarodějka rychle utratit peníze?

Rozhodla jsem se „zatáhnout“ dnešní vyučování. O hodinu později jsem už vstupovala do obchodu pana Olivandera. Vysypala jsem na stůl peníze. „Dejte mi prosím tu nejdražší hůlku, co se dá za tyhle peníze koupit.“

„Má mít hůlka nějakou specializaci? Soubojová zaklínadla, nebo snad přeměňování?“ zeptal se pan Olivander.

„Potřebuji, aby uměla odčarovat peníze.“

„Rozumím slečno, chcete někoho ožebračit,“ kývl chápavě pan Olivander.

„Ano, sebe.“

Výraz pochopení ve tváři pana Olivandera pohasl.

„Aha, dobře,“ zamyslel se. „Nejlepší by byla cypřišová s jádrem ze stračího pařátu, ale tu tady nemám, musel bych vám ji slečno vyrobit na zakázku. Trvalo by to asi měsíc.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Tak dlouho čekat nemůžu, potřebuju ji už dneska.“

„No, v tom případě bych tu měl jednu podobnou. Je také cypřišová, ale jádro má z havraního pařátu. Není tak účinná. Dokáže vás udržet na hranici brutální chudoby, ale nedokáže vás samovolně zadlužit.“

„Výborně, to je přesně to, co hledám.“

Zbytek dne trávím zavřená ve svém pokoji, žvýkám fazolky a čekám na čas, kdy mohu vytvořit osvobozující screen. Vtom se otevřou dveře a vstoupí moje patronka Ellen. „Co je s tebou? Celý den ses neukázala.“

Ozve se zašustění křídel a než stihnu vykřiknout ať zavře, proklouzne jí nad hlavou sova a upustí mi do klína svitek pergamenu. S děsem ho otvírám.

„Milá Vardičko, chtěli jsme ti poslat mimořádné kapesné, aby sis mohla koupit něco na sebe, přeci jen už se otepluje. Ale u Gringottů měli nějaké potíže se stávkou skřetů v pokladně. Dnes už koruny na srpce převést nestačili.. Peníze ti dojdou asi až zítra. S láskou Máma a Táta.“

Oddechla jsem si. Výborně. Hůlka funguje.

Rychle jsem pořídila poslední chybějící screen. Na dně konta se choulí jen pár vyděšených svrčků.

Domácí úkol ze semináře ukončen...

Měla jste pravdu paní profesorko, zůstat na mizině je opravdu velmi těžké.

Seminář: *KACHNY, KACHNY, KACHNY*

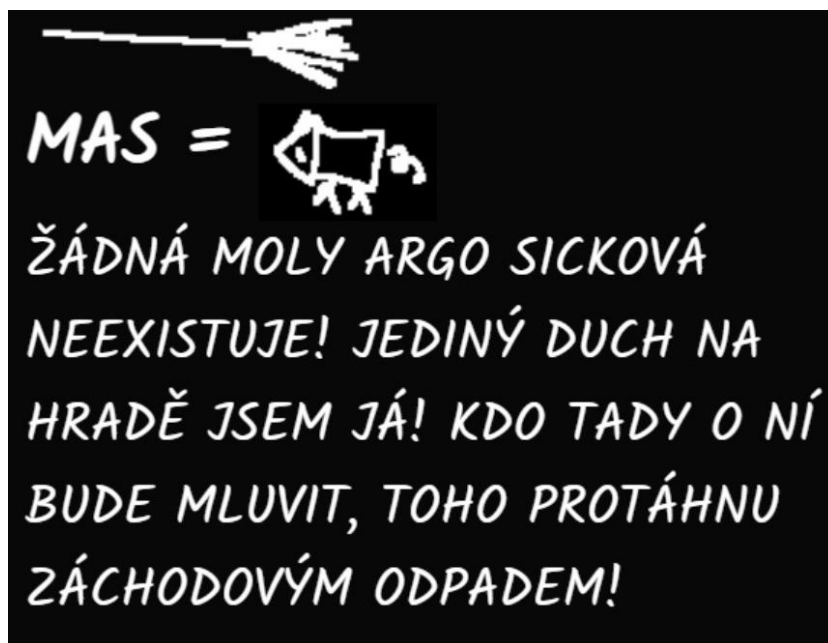
Přednášející: *Mg.Č. Skylar Blair Anderson, ak.Č.*

Zadání: *Zkuste napsat novinářskou kachnu. Vytvořte skandální a zaručeně pravdivý článek o nějaké hradní události či osobě, nezapomeňte na chytlavý název.*

JE ZTRACENÁ STUDENTKA STÁLE ZA ZDMI HRADU?

Letos uplyne přesně 20 let od zmizení jedné ze studentek této školy. Kam se ztratila? Kdo měl zájem na jejím zmizení? Došlo snad ke zločinu? Kde je pravda?

Na pátrání po této záhadě náš tým přivedla fotografie nápisu na zdi dívčí umývárny, anonymně zasláná erární sovou z Bradavické školy Hogwarts ČR .

Kdo je nebo byla Moly Argo Sicková? Pravda, nebo legenda?

Moly Argo Sicková patřila v roce 2004 mezi první studenty Bradavické školy u nás. Nastoupila sem hned po jejím otevření. Z důvěryhodných zdrojů (které jsme slíbili neuvádět), jsme se dozvěděli, že sice nastoupila do prvního ročníku mezi jedenáctileté studenty Havraspárské koleje, ale ve skutečnosti jí bylo již třináct let. Přišla na Hogwarts z Všeobecného Bosorského učilišča na Hané, kde (z blíže nezjištěných důvodů) opakovala první ročník hned dvakrát.

Co víme o její minulosti. Rodiče zemřeli za záhadných okolností a dívku vychovávala babička, která bohužel již také zemřela, a tudíž nám nemůže naše informace doplnit.

Dívka nastoupila na Hogwarts v době, kdy ještě nebyla zřízena hradní ošetrovna. Toho využila, a začala nabízet ostatním studentům za štědrú úplatu své služby. Tvrdila o sobě, že dokáže vyléčit všechny choroby a neduhy, protože ji to naučila její babička. Zkontaktovali jsme

tehdejší profesorku bylinkářství, která se v současné době léčí u Svatého Munga s blížě neupřesněnou poruchou kognitivních funkcí spojenou s věkem, (nemáme svolení uvést její jméno), nicméně potvrdila, že slečna Moly Argo byla neobyčejně nadaná na práci s léčivými rostlinami. Skvěle si prý vedla i na hodinách obrany proti černé magii a vyhrála letní mistrovství v povolených kletbách.

Tehdejšímu vedení školy se nelíbilo, že obyvatelé hradu chodí se svými neduhy za nedostudovanou nezletilou žačkou. Navíc v době, kdy se objevil obávaný slimáčí mor. Ale ani po slavnostním otevření oficiální ošetřovny v březnu 2005, někteří nemocní nepřestali slečnu Moly Argo vyhledávat. Byli to prý hlavně ti, jejichž neduhy odmítla léčit oficiální ošetřovatelka madam Gipsy von Marilet, a které označila jako – cituji: „hypochoondry“. Několik profesorů obvinilo slečnu Moly, že příznaky spolužáků neléčí, ale naopak je posiluje, aby se studenti dostali na ošetřovnu a nemuseli plnit domácí úlohy. Situace se vyhrotila tak, že bylo kvůli ní Havraspárské koleji odečteno celkem 500 bodů! Bezvýsledně.

Osudový zlom nastal, když jednomu ze studentů narostl přes noc roh, který se nepodařilo odstranit ani v nemocnici U svatého Munga. Ministerstvo si předvolalo slečnu Moly Argo Sickovou před komisi, a ačkoliv se nepodařilo jednoznačně prokázat její vinu, byla propuštěna ze školy s okamžitou platností. Směla si pouze vyzvednout ze svého pokoje své věci a svého žabáka (jméno mazlíčka se nepodařilo našemu vyšetřovacímu týmu zjistit).

Zde ovšem veškeré stopy slečny Moly Argo Sickové končí a mizí. Z hradu ji nikdo neviděl odcházet a nikdo jiný ji od té doby neviděl.

Mezi studenty kolují pouze neověřené historky o tom, že slečna Moly stále žije na hradě na nějakém skrytém místě a poskytuje léčitelské služby svým věrným, kteří se (snad) schovávají pod rouškou nějakého školního klubu. Oslovili jsme jednu z nejstarších studentek této školy z 24. ročníku rozšiřujícího studia slečnu Elbereth Gilthoniel. Řekla nám k tomu:

„Ano, škola skrývá mnoho takových tajemství. Zažila jsem tu již leccos. Já osobně jsem slečnu Moly nikdy nevyhledala, ale nepochybuji o tom, že zde někde je. Občas je jakoby ze zdí, slyšet tlumené žabí kvákání...

Oslovili jsme současnou ředitelku Havraspárské koleje madam Arietty Liella Minette a zeptali se jí na její názor. Jednoznačně odmítla možnost, že by kdy Havraspár přijal do svých řad výjimečně inteligentních a nadaných studentů někoho, kdo dvakrát propadnul a opakoval první ročník. Staré třídní knihy nám odmítla dát k nahlédnutí. Prý je nemá a jsou uloženy v hlavním archivu školy.

Oslovili jsme ředitele školy RNDMr. Nimrandira Elénere, NhHn., ten nám sice staré archivní záznamy poskytl, ale zároveň velmi důrazně odmítl, že by kdy o takovém incidentu slyšel. Prošli jsme velmi podrobně seznamy studentů z let 2004 až 2005, a skutečně jsme na nikoho s takovým jménem nenarazili, ale mezi jmény pod písmenem „M“ je na pergamenu podezřelá skvrna od nějaké tekutiny a místo vypadá poškozené škrábáním. Ukázali jsme

řediteli jako důkaz zaslanou fotografií, ale snažil se její existenci zlehčit s tím, že na zeď na dívčích toaletách si píše každou chvíli, kdo chce a co chce. Tato poznámka nám ukázala další směr pátrání. Nejmladší kolegyně z týmu, naše fotografa, se vydala prozkoumat dívčí umývárnu podrobně. Po dvou hodinách jsme ji našli sedící na břehu jezera mezi kachnami, v promočených šatech, a s totálně zničeným fotoaparátem a účesem. Celá se klepala a blábolila cosi o nějaké Uršule a tobogánu.

Jako poslední jsme oslovili magický Moudrý klobouk s nadějí, že si všechny studenty této školy pamatuje. Bohužel Moudrý klobouk odmítl jakoukoliv komunikaci, dokud si ho někdo z našeho týmu nenasadí na hlavu. Nakonec se uvolil náš mudlovský plešatý řidič, který se jediný nebál, že si zničí účes. Nicméně, ani toto nezabralo. Klobouk prý mumlal pouze cosi, co znělo jako: „Ano, ano, v hlavě to máš. Ať je to tedy Mrzimor!“ Marně mu řidič vysvětloval, že on už do školy nechce, že je mu padesát, a že je vyučený automechanik.

Tím naše vyšetřování pro tentokrát skončilo, ale slibuji, že v něm budeme pokračovat, jen co doplním náš tým. Fotografa je totiž stále v péči lékouzelníků a řidič se připravuje k přijímací zkoušce na následující semestr Hogwarts.

Jsme tu s vámi a pro vás.

-VARDA- (Vyšetříme A Rozkryjeme - Důvěrné Anonymně)

KOLEJNÍ SOUTĚŽ

Soutěž: <i>Mrzimor má talent 1. kolo</i>
Soutěžní disciplína: <i>Povídka</i>

PATRONKA

Martin seděl u Mrzimorského stolu a pozoroval sedm spolužáků, kteří se právě chystali na svou první výpravu do Zakázaného lesa, kontrolovali si lucerny a nervózně čekali na profesorku Barbaru Arianne Lecter, která je měla doprovázet.

„Já jsem ti říkala včas, že se máš přihlásit,“ dloubala ho do ramene Alex, sedící vedle něj.

„Je to tvoje chyba, že ses nechal předběhnout.“

Alexandra byla jeho o rok starší kamarádka. Znali se už z domova. Chodila do druhého ročníku, a když teď Martin nastoupil do prváku přihlásila se automaticky jako jeho Patronka. Martin z toho měl ze začátku radost, ale po dvou týdnech ve škole v Bradavicích mu Alex začala lézt na nervy.

Z pohodové a veselé kamarádky, se najednou stala jeho malá noční můra. Roli Patronky „děsně žrala“, chovala se strašně nafoukaně a důležitě. Pořád mu říkala, co má a nemá dělat, kam má jít, jak se má tvářit. Ještě že jsou chlapecké ložnice oddělené od dívčích, jinak by ho snad i chodila kontrolovat, jestli si vzal čisté prádlo.

„Mně se do lesa stejně moc nechce,“ zamumlal. „Musím ještě napsat domácí úkol,“ dodal a sklonil se nad rozepsaný pergamen. Natáhla ruku a vytrhla mu ho.

„Tomu říkáš domácí úkol?“ ušklíbala se a začala číst nahlas:

„Ani kapky rosy na obilných klasech,
nezáří tolik jak stuha v tvých vlasech...“

„To je na hodinu bylinkářství,“ zrudnul, vyškubnul jí pergamen a nacpal si ho za košili.

„Jestli chceš studovat bylinky, tím spíš ses měl přihlásit na výpravu do Zakázaného lesa.

Hm, jenže v lese je tma a ty se ve tmě bojíš že?“

„Nebojím!“ ohradil se.

Alex pozorovala prvňáky chystající se na výpravu. Právě mezi nimi přistála sova se zprávou. Madam Barbara se omlouvala, že se o půl hodinky opozdí. Martin si všimnul, že si jeho kamarádka mne špičku nosu – to nikdy nevěstilo nic dobrého. Pokusil se nenápadně odsunout z jejího zorného pole. Marně.

„Pojď!“ popadla ho za ruku.

„Kam mě táhneš?“

„Uvidíš. Jsem tvoje patronka, musíš mě poslouchat.“

Vyběhli bránou z hradu, proběhli mezi školními skleníky a zamířili k famfrpálovému hřišti.

„Dneska se nehraje!“ pokusil se slabě zaprotestovat.

Neodpověděla a táhla ho dál. Těsně před hřištěm uhnula na pěšinku mezi stromy. Začal tušit, kam ho vede.

„Alex... My ale do Zakázaného lesa sami nesmíme.“

„Nepůjdeme sami. Půjdeme s ostatními. Jen o nás nebudou vědět,“ oddechovala Alexandra. „Schováme se vedle brány, a až ji madam Barbara otevře, proklouzneme za nimi. Nasbíráš si nějaké bylinky na domácí úkol a možná najdeš i děravou ponožku.“

„Na co ponožku?“

„Je za to Magík.“

„Proč?“

„Co je to za pitomou otázku?“ funěla Alex a strčila Martina za husté křoví u brány do lesa.

„Proč se dává Magík za děravou ponožku? Já myslel, že se dávají jako odměna za úspěchy ve škole.“

„Vždyť jo, najít děravou ponožku v lese je úspěch. Všichni z toho mají vždycky děsnou radost,“ vysvětlovala Alex.

Martin už radši nic neříkal a v duchu přemýšlel o tom, kdo a proč v lese rozhazuje děravé ponožky.

Ozvalo se hlasité „puf“ a před bránou se objevilo sedm prvňáků s madam Barbarou, držící se přenášedla v podobě slaměného klobouku se zelenou mašlí.

Madam Barbara chrlila na své svěřence jeden pokyn za druhým. Při tom odemkla bránu a vstoupila jako první. Studentíci se hrnuli za ní a oči upírali jen před sebe v nejistotě, co je čeká.

Alexandra popadla Martina za ruku, protáhla ho bránou a hned za ní se oba skrčili do jejího stínu za vysokými trsy rostlin.

„Auu,“ zakňoural Martin.

„Co je?“ zašeptala Alex.

„Kopřivy!“

„No vidíš, jak ti ty bylinky už hezky jdou.“

„Sedm plus dva je devět, probudí se medvěd,“ ozvalo se za Martinem.

Polekaně se otočil a kdyby mu Alex neucpala pusku, začal by křičet. Nad ním se tyčila veliká kamenná hlava.

„To je v pohodě,“ syčela mu kamarádka do ucha. „Žvaní, ale nic ti neudělá. Já dám teď tu ruku z tvé pusy pryč, ale slib mi, že nebudeš křičet.“

Kývnul a když ho konečně pustila, zašeptal: „Prozradí nás.“

Alex zavrtěla hlavou. „Madam Barbara je na její povídání zvyklá, nebude ji poslouchat. Navíc, stejně už jsou všichni daleko, aby ji slyšeli.“

Vtom jí došlo, co to říká. Polekaně se podívala na světélka luceren mizející v přítmí lesa. „Poběž, musíme je dohonit!“

Rozběhli se za ostatními, ale bez luceren se nemohli pohybovat tak rychle, pořád o něco zakopávali. Čím hlouběji do lesa se dostávali, tím víc tma houstla. Světýlka se ztratila úplně. Alex se nerozhodně zastavila.

„Ztratili jsme se?“ zeptal se tiše Martin.

„Jasně že ne, jenom nevím, kam přesně dneska madam Barbara výpravu vede,“ řekla Alex. Zaváhala. „Víš co? Vrátime se k bráně. Bylinky tu rostou všude. Natrháš si je a počkáme tam, až se ostatní vrátí.“

Martin se bez pobízení otočil a spěchal směrem, kterým si myslel, že přišli. Na bylinky neměl vůbec pomyslen. Alex mu klopýtala v patách. Mlčela.

Po dalších deseti minutách bylo jasné, že se ztratili doopravdy. Martin se zastavil. Alex mu vrazila do zad. „Co budeme dělat?“ zašeptal.

„Asi jsi překročil bludný kořen, musíme ho najít a vyrýpnout,“ radila Alex.

Martin si kleknul na zem a šátral rukama kolem sebe. „Tady je nějaký kořen,“ zatáhnul.

„Au, co děláš?“ ozvalo se jim nad hlavami. „To je můj palec.“

Nahoře nad sebou spatřili zelenkavě světélkující postavu ženy, která vypadala jako strom – nebo to snad byl strom vypadající jako žena?

Alex zaječela a kecla si do mechu vedle svého chráněnce. Martin s úžasem hleděl na podivuhodně krásnou a zároveň děsivou tvář dryády.

„My... my jsme tu na výpravě s madam Barbarou. Sbíráme bylinky,“ koktala Alex.

Dryáda pozvedla obočí podobné listu zlaté kapradiny.

„To sotva, Barbara je se všemi sedmi studenty na šafránové louce. Vy dva jste tu navíc. Porušili jste pravidla a měla bych vás potrestat, ale...“

Dryáda se sklonila až se obličejem téměř dotýkala Martinovy tváře. Lehce nasála vzduch nosem i ústy, jako by ho očichávala.

„To jsi ty, ten, co píše studentkám básničky?“

„Cože?“ tuhle otázku nečekal.

Dryáda odkudsi vytáhla pomačkaný pergamen.

„Tohle tu jedna studentka ztratila. Má to tvoji vůni. Psal jsi to?“

Martin nahlédl do pergamentu a mlčky kývnul hlavou. Alex se marně pokoušela, přecíst mu něco přes rameno. Dryáda pergamen zase schovala.

„Když napíšeš takovou básničku pro mě, vyvedu vás oba z lesa ke vstupní bráně, ale musíš to stihnout do půlnoci, pak vylezou vlkodlaci. Nechci se s nimi potkat, jsou moc hluční.“

„Jo, tohle on zvládne levou zadní. Básničky píše pořád,“ poklepala Alexandra kamaráda po zádech.

„Ale já o vás nic nevím, madam,“ protestoval.

Dryáda potřásla hlavou, až jí vlasy zašustily, jako spadané listí. „Jmenuji se Aspen, to stačí. Pospěš si, měsíc už vyšel a půlnoc není daleko.“

„Dělej, vymýšlej!“ popoháněla Martina kamarádka.

„Já to během vteřiny nevyplodím,“ protestoval.

„Aspen... Aspen... Aspen...“ šeptal si pořád dokola.

Alex chtěla ještě něco říct, ale ucpal si uši, aby ho nerušila. Zatím co si druháčka nervózně okusovala nehty, z prvnáka v tvůrčím zápalu strach opadl úplně. Chvilí si pro sebe něco mumlal a pak sebejistě spustil:

„V hloubi lesa, kde zelená se mech,
tam dryády ucítíš voňavý dech.
V lesním šeru ji tančit zříš
v šumění osik její zpěv slyš.“

Oči, jak zelené hvězdy svítí,
Aspen je krásná jak lesní kvítí.
Když spatříš ji, srdce zaplesá.
Je vzácný šperk v lůně pralesa.“

„Jo!“ zubila se dívka. „Já věděla, že to dokážeš.“

Dryáda tiše pohybovala rty a zdálo se, že báseň ochutnává. Nakonec se usmála.

„Pěkné to je. Dobrá. Pojdte za mnou.“ Vyrazila zvláštním, ladným a houpavým krokem do tmy. Obě děti se rozeběhly, aby jí stačily.

Za chvíli se všichni tři ocitli u zavřené vstupní brány. Nikde nikdo.

„A co teď?“ zeptala se Alex Aspen.

Dryáda pokrčila rameny. „To už není moje věc. Slíbila jsem, že vás dovedu k bráně. Teď už musím jít. Brzy vylezou vlkodlaci. Hodně štěstí. Rychle se vzdalovala a její zelenkavá záře mizela v lesní temnotě. Děti ji jen bezmocně sledovaly.

„Počkáme, až se vrátí madam Barbara,“ usadil se Martin k bráně. „Určitě tu nebude s třídou čekat na vlkodlaky. Přece by neohrozila studenty.“

Alex polkla. „Víš, já jsem si teď vzpomněla, že jsme se vlastně z žádné výpravy do lesa, nevraceli sem. Používali jsme přenášecí bonbóny přímo do Velké síně. Já myslím, že už tu madam Barbara vůbec není.“

Než stačil Martin zareagovat, ozvala se kamenná hlava: „Sedm plus dva je devět, vyhodí tě medvěd.“

Vzápětí se z temnoty vyřítilo něco obrovského, černého a děsivě rychlého. Než se stačily děti vzpamatovat, bylo to u nich. Ukázalo se, že je to velký chlupatý medvěd s ostrými žlutými zuby v páchnoucí tlamě. Alex zavřeštěla a Martin se pokusil utéct, ale než udělal dva kroky, už ho držel medvěd za hábit a druhou tlapou zvedal do výšky jeho patronku.

„Dáma má přednost,“ připomněla hlava.

Medvěd se rozmáchl a přehodil přes plot napřed Alex a pak i Martina.

Chlapec měl pocit, jako by dopadl na trampolínu. Muselo to způsobit nějaké kouzlo. Chvilí to s ním házelo nahoru dolů, až se nakonec skulil bezpečně do trávy. Vedle něj se z šoku vzpamatovávala jeho kamarádka.

Rychle seběhli k hradu. Bránou se dovnitř dostali bez potíží. Naštěstí nepotkali ani paní Norisovou. Ve Velké síni už nikdo nesesedl. Všichni studenti dodržovali večerku. Oba opozdilci se proplížili kolem kuchyně, až do chodby se sudy. Alex vyťukala heslo, sud se odkulil a oba vstoupili do společenské místnosti Mrzimoru.

V křesle u krbu seděla madam Oresta, ředitelka koleje, a nebylo pochyb, že na ně čeká. Mračila se. Vedle ní stála a přešlapovala z nohy na nohu primuska Rose.

Madam Oresta se vztyčila, jako bohyně spravedlnosti.

„Pane Martine, strhávám za vás koleji pět bodů za nedodržení nočního klidu.“

Provinilec sklopil hlavu.

„Slečno Alexandro, strhávám za vás koleji pět bodů za nedodržení nočního klidu.“

Alex si málem výskla od radosti, že to prošlo tak snadno, jenže madam Oresta ještě neskončila.

„Dále slečno, strhávám koleji deset bodů za porušení zákazu vstupu do lesa a deset dalších bodů za navádění vašeho svěřence k porušování školního řádu.“

Průchodem za sudem proletěla sova, upustila před Alex červeně převázaný pergamen a rychle odlétla.

„No nazdar, hulák...“ vydechla Rose, přitiskla si ruce na uši a skrčila se za křeslo.

Pergamen vybuchl. Martin skočil do úkrytu za Rose. Kolejní místností se ozval hlas Alexiny matky, zesílený kouzlem na horní hranici snesitelnosti.

„Alexandro Evelíno! Jak jsi mohla ohrozit Martínkovo zdraví a život. Co kdyby se mu něco stalo? Jak bych se, kdy mohla podívat jeho rodičům do očí...?“

Hlas dívčiny matky burácel, až začali z jednotlivých pokojů vykukovat rozespalí studenti v pyžamech a nočních košilích.

Madam Oresta klidně a trpělivě čekala s kamennou tváří, až hulák ztichne a rozpadne se na prach, potom pokračovala: „Od tohoto okamžiku přestáváte být patronkou pana Martina. Jeho nového patrona určíme ráno při snídani. Vy máte týden domácí vězení. Smíte se pohybovat pouze zde v kolejních prostorách a docházet pouze do učeben v rámci výuky. Dále mi napíšete esej na deset palců o tom, co jste se tuto noc naučila a buďte rádi, že o vás paní

profesorka Lecter věděla a poslala pro vás Brumlu, protože jinak to mohlo dopadnout mnohem hůř.“

Jedna ze studentek pohlédla nad krb, kde visela zmenšená kopie čtyř barevných skleněných ukazatelů, jak si která kolej vede v souboji o školní pohár. Vytřeštila oči na žlutý sloupec, který se právě smrskl skoro o čtvrtinu.

„A kur...“

„Slečno Furnereo!“ skočila jí do řeči ředitelka.

„...nik šopa...“ dořekla dívka.

Madam Oresta přimhouřila oči a otočila se na Primusku: „Slečno Rose, ručíte mi za to, že tu do deseti minut nastane klid a všichni studenti se odeberou do svých postelí.“

Po těchto slovech madam Oresta odešla. Všichni se tázavě dívali na ty dva hříšníky.

„No a co?“ pohodila hlavou Alex. „Body za chvíli doženeme a já aspoň dostanu Magíka za obdrženého huláka.“

„Neříkej mi, že jsi to všechno dělala kvůli Magíkovi?“ zarazil se Martin.

Jeho bývalá patronka se zašklebila. „No a kdyby?“

Jeden ze studentů pátého ročníku vtiskl prvňákovi do ruky bombu hnojůvku.

„Myslím, že potřebuješ tohle.“

Martin neváhal a hodil. Alexin sebevědomý výraz zmizel za vrstvou páchnoucí směsí.

Hnojůvky se objevily v rukách dalších studentů.

Primuska rázně zasáhla: „A dost! Nenechám, kvůli tady tomu binci strhnout koleji další body! Nespoléhejte se na pořádkumilovnost skřítků. Uklidit! Umýt! A za pět minut tu bude klid!“

O týden později zastihl Martin Alex sedět v koutě kolejní místnosti. Hlavu měla položenou na stole, před sebou rozepsaný pergamen, a brečela.

Zastavil se u ní. „Ahoj, to děláš pořád ten úkol pro Orestu?“

Neodpověděla. Jen popotáhla nosem.

Podal jí kapesník a položil před ní čokoládovou žabku.

„Ukaž, já ti s tím pomůžu.“

Na vteřinu zaváhala, ale pak se posunula a udělala mu vedle sebe místo.

„Mrzí mě to. Omlouvám se,“ špitla.

Konečně tam někde za těma ubrečenýma očima Martin zase zahlédl svoji nejlepší kamarádku tak, jak ji znal z domova. Dokonce se trochu usmála.

Ale že jí to trvalo...

PONOŽKOVÁ VÍLA

Alex se prohrabávala oblečením naházeným na podlaze.

„Co tady blbneš?“ zeptala se jí spolužačka Furnerea, nakukující dveřmi z chodby vedoucí do společenské místnosti Mrzimoru.

„Ztratila se mi ponožka. Ještě včera tu byla a najednou je fuč,“ mračila se Alex.

„V tomhle binci bys nenašla ani trolla, natož ponožku,“ poznamenala Furnerea.

Alex se bránila: „Než jsem začala hledat, tak tu náhodou uklizeno bylo. Vím naprosto přesně, že ještě včera večer ležela jedna ponožka na polici s knihami a druhá na stole.“

„Nebyla náhodou ta ponožka, co zmizela, děravá?“ zeptala se spolužačka.

„Náhodou jo, jak to víš?“

„To hledáš zbytečně. Odnesla ti ji Ponožková víla.“

„Jaká Ponožková víla?“ zarazila se Alex.

„Jak jaká? Prostě normální Ponožková víla.“

Alex nechápavě zírala na kamarádku.

„Počkej, ty jako fakt neznáš Ponožkovou vílu? Maminka ti nevyprávěla pohádky?“

„Ale jo. O Červené Karkulce, Sněhurce a tak. Vílu znám akorát Zubničku, co odnáší dětem vypadlé zuby.“

„Proč?“ ptala se pro změnu Furn.

„Co proč?“

„Proč by někdo bral dětem zuby? K čemu by jí byly?“

„A k čemu by nějaké víle byla moje děravá ponožka?“ kontrovala Alex.

Furn potřásla hlavou. „Na takové blbosti teď nemám čas. Za chvíli mi začíná Bonzologie. Zajdi si za madam Mintakou, učí Pohádky. Určitě ti to vysvětlí.“ Furnerea ještě jednou přelétla očima Alexin pokoj a spokojeně se usmála. „Napadlo mě, že bych tě mohla použít do cvičení v hodině a nabonzovat, že jsi největší bordelářka Mrzimoru.“ Stihla jen tak tak zavřít dveře těsně před tím, než do nich narazila Alexina bota.

Ponožku se jí opravdu najít nepodařilo. Jiné v tom nepořádku hledat nechtěla, a tak si nazula boty naboso a utíkala na hodinu Živlové magie.

Po vyučování si došla do knihovny a nechala se od madam Suzzy Blackwood nasměrovat k regálu s pohádkami. Prolistovala jich pět, než narazila na tu o Ponožkové víle. Dočetla se, že je to bytost, která trestá nesvědomité čarodějky a čaroděje, kteří jsou líní použít na své poškozené prádlo kouzlo „Reparo“, odnáší jejich ponožky a skrze ně je potom ovládá. Alex si

knížku z knihovny půjčila a rovnou zamířila ke kabinetu profesorky Mintaky Orionis. Měla štěstí, potkala se s ní už v chodbě vedoucí ke kabinetům.

„Paní profesorko, omlouvám se, že ruším, ale vy se prý vyznáte v pohádkách ze všech nejlépe. Mohla bych se vás na něco zeptat?“

Profesorka si zkoumavě Alex prohlédla. „Vy nechodíte na mé hodiny, že ne?“

„Zatím ne,“ zavrtěla hlavou studentka.

„Co vás zajímá slečno...?“

„Jmenuji se Alexandra Evelína.“

„Děkuji. Co vás zajímá slečno Alexandro?“

„Ponožková víla. Zajímá mě, jestli se jedná jen o pohádku na postrašení dětí, aby se o své věci lépe staraly, nebo jestli jde o černou magii - něco jako panenky woodoo, kde potřebujete získat něco od člověka, kterého chcete ovládnout.“

Profesorčiny oči sklouzly k dívčíným holým nohám. Usmála se.

„Vy jste z mudlovské rodiny, že? Nemusíte se bát slečno, naše školní Ponožková víla nemá s tou z pohádky nic společného. Spíš naopak. Říká se, že vám za děravou ponožku splní vaše nejtajnější sny. Setkala jsem se dokonce s případy, kdy si studenti ponožky záměrně poškozovaly, jen aby jim víla splnila přání.“

„Takže vážně existuje? Opravdu si moji ponožku vzala víla? Dá se s ní mluvit?“ vychrlila ze sebe Alex.

Madam Mintaka přikývla. „Potkat se s ní může jen ten, který splní podmínky pro setkání.“

„Jaké jsou to podmínky?“

Profesorka s úsměvem pokrčila rameny. „Není to nic, co se dá naplánovat.“

„Vy jste ji potkala?“ ptala se Alex.

Profesorka přikývla. „Ano, měla jsem to štěstí.“

„Opravdu vám splnila přání?“

„Noo... vlastně ano, i když v té době jsem své přání neznala.“

Alex pokrčila čelo. „Vůbec si vás, madam, neumím představit s děravou ponožkou...“

Profesorka se usmála. „Budu se na vás těšit, slečno, v příštím školním roce ve své třídě Pohádky, jak je neznáte.“

Alex se vrátila do mrzimorské společenské komnaty. Zastihla tam malou skřítku Reth. Zrovna rovnala žluté a černé polštářky na křeslech a sedačkách.

„Dobré dopoledne Reth.“

„Dobrý den slečno. Dokončila jsem úklid. Můžete si udělat pohodlí, já hned zmizím.“

„Počkej Reth, chtěla jsem se tě zeptat, jestli jsi neviděla moji ponožku.“

Reth pokrčila čelíčko. „Skřítkové se nedotýkají ponožek svých pánů. Když to udělají, musí odejít z domu.“

„Proč?“

„Je to tradice. Skřítek, který najde nebo dostane ponožku, je propuštěn.“

„Divná tradice,“ vrtěla hlavou Alex. „Přece ho nikdo nemůže trestat za to, že našel pohozenou ponožku?“

Skřítko se dívalo dívce do očí bez jediného mrknutí. „Můžu už jít slečno?“

„Jo, ne, počkej! Ještě jsem se chtěla zeptat, jestli uklízíš jen tady u nás v Mrzimoru, nebo i v jiných kolejích.“

„Kde je to zapotřebí,“ odpověděla skřítko a zmizela dřív, než Alex napadla další otázka.

Při obědě ve Velké síni zaslechla Alex hovor od Zmijozelského stolu. Studenti z prvního ročníku se těšili na večerní výpravu do Zakázaného lesa. Maličký blondáček Vrtichvostík Střípek zrovna říkal své kamarádce Michelle Frank, že doufá, že v lese najde děravou ponožku.

Nevydržela to a zeptala se: „Proč chcete v lese hledat děravé ponožky?“

„No přece, abychom mohli vyrazit na cestu,“ odpověděl důležitě Vrtichvostík.

„Na jakou cestu?“ nechápala.

„Přece životní,“ řekla Michelle a tvářila se, že mluví s úplným idiotem.

Alex se radši obrátila zpátky ke svému talíři s pečeným pstruhem a bramborami. Nad stolem, přímo před ní se vznášel mrzimorský duch, kočkodračice Ankaret.

„Mňaaauuu, kdybys mi dala ochutnat kousek pstruha, řekla bych ti, jak to s těmi ponožkami je,“ zapředla.

Dívka nabodla na vidličku kus masa a snažila se ho strčit kočkodračici do mlžné, poloprůhledné tlamičky. Maso propadlo jejím přízračným tělem a rozplesklo se na stole. Ankaret si toho ale vůbec nevšímal, přivírala blaženě oči a pomlaskávala: „Mňam mňam, to je ale skvělá rybička, takové mám nejradši.“

Olízla si vousky a upřela na Alex třpytivé oči. „Ach ano, ta cesta... když v lese najdeš děravou ponožku a podaří se ti zjistit, komu patřila, dozvíš se, kam tě život zavede, nebo najdeš spřízněnou duši.“

„Co to znamená?“ nechápala Alex.

„Podívej se támhle na ty dvě holky. Jedna je z Nebelvíru a druhá z Havraspáru. Jane našla v lese před čtyřma lety Penelopinu ponožku a od té doby jsou to nejlepší kamarádky. Nebo – znáš manžele Fortescueovi? Mají na Příčné zmrzlinárnu. Víš, jak se dali dohromady? Každý chodil do jiné koleje, ale Florean našel v lese Priscilinu ponožku a hned nato spolu začali chodit. A ptala ses někdy naší Felisky, proč je z ní dneska kapitánka famfrpálového týmu?“ Ankaret nečekala na Alexinu reakci a hned pokračovala. „Tenkrát k nám do školy přijel trenér Wimbournských vos, měl tu pár přednášek o famfrpálu a sportu jako takovém. Spal tady na hradě v pokoji pro hosty a ztratila se mu ponožka. A můžeš hádat, kdo ji tenkrát v lese našel. Felicitas chodila tenkrát do prvního ročníku a vůbec nechtěla létat na koštěti, bála se výšek. Ta ponožka byla pro ni znamení. A jen tak mezi námi,“ naklonila se kočkodračice důvěrně k Alex,

„tu ponožku má od té doby pod polštářem. A taky se říká, ale to nevím určitě, v té době jsem tu ještě nebyla, že Nimrandir Elénere našel ponožku samotného Godrika Nebelvíra a proto je z něj dneska ředitel.“

„Chceš mi říct Anky, že čarodějové, místo aby si dali inzerát na seznamku, nebo do pracovní agentury, vyrazí do lesa a hledají ponožky?“

Kočkodračice vycenila ostré zoubky v širokém úsměvu. „Můžu si sníst zbytek toho pstruha, jestli už nebudeš?“

Studentka přistrčila talíř k Ankaret a ta si do něj slastně lehla.

„Takže...“ snažila se o shrnutí Alex, „někdo, kdo má přístup po celém hradě tu sbírá pohozené dřevé ponožky a nosí je do lesa, aby je tam zase někdo jiný mohl nalézt a spojil se tak s původním majitelem.“

Ankaret zvedla palec nahoru a dál se mazlila se pstruží hlavou.

„A jediný, kdo může do všech kolejních místností jsou skřítki, kteří se ponožek bojí a vyhýbají se jim. Kdo to teda dělá?“ drbala se Alex na hlavě.

„Nevěříš na Ponožkovou vílu?“

„Ne.“

„Proč ne? Ještě před pár týdny jsi nevěřila ani na kočkodraky.“

„To je něco jiného,“ mávla Alex netrpělivě rukou. „prostě musím zjistit kdo si tu s těma ponožkami hraje a proč, a musím to zjistit rychle, protože je ve hře i moje ponožka.“

Alex vyskočila od stolu a rozeběhla se ven ze síně a dál z hradu.

Jestli se ve škole ztrácí ponožky a objevují se v Zakázaném lese, někdo je tam musí nosit.

Alex se schovala za trnkový keř u cesty vedoucí od famfrpálového hřiště nahoru k Zakázanému lesu. Měla odtud krásný výhled na pěšinu vinoucí se přes vřesoviště až dolů ke škole.

Lehla si na břicho, vykukovala pod větvičkami a nudila se. Nikde nikdo. Jen dole na hřišti trénovali havraspárští, ale odtud stejně nebylo na hru pořádně vidět, takže se nemohla zabavit ani tím.

Odpolední slunce jarně hrálo a větvičky keře se uhrančivě kolébaly, žádný div, že usnula.

Vzbudil ji závan studeného vzduchu. Slunce se kolébalo už jen kousek nad západním obzorem. Polekaně vyskočila, zakopla a svalila se přímo na pěšinu. Do něčeho vrazila. Ozvalo se polekané vypísknutí. Namáhavě se posadila a zjistila, že vedle ní se štrachá na nohy drobná skřítko, a mne si bolavé rameno. Mezi nimi ležel na cestičce prázdný proutěný košík.

„Promiň Reth, já jsem nechtěla. Co tady vůbec děláš?“

Skřítko se zarazila. „Jdu do lesa.“

„Proč jdeš do lesa?“

„Jdu do lesa... s košíčkem...“

Alex se zadívala na košíček ležící na pěšině. „Neříkej mi, že jdeš teď, když se stmívá, na houby.“

„My skřítki vidíme i v noci,“ zamumlala Reth.

Alex se sklonila a chtěla jí košíček podat.

Reth poskočila dopředu: „Ne, slečno, já si ho zvednu sama! Můžete jít na večeri.“

Skřítkka však košíček nezvedla, stála bez pohnutí a vyčkávavě se dívala na Alex.

„Můžete jít na večeri slečno,“ zopakovala.

Alex přemýšlela. Něco tu nesedělo. Reth se chovala divně i na skřítku. Očividně si přála, aby Alex odešla. To ještě víc povzbudilo dívčinu zvědavost. Skřítkové nikdy nelžou, neumí to. Zeptala se tedy znovu. „Ty jdeš do lesa na houby, Reth?“

„Jdu do lesa,“ zopakovala skřítkka a poulila na ni své veliké modré oči.

Alex se podívala k lesu a pak dolů na hrad. Jak pohnula hlavou ze strany na stranu, zahlédla koutkem oka něco na zemi, když však otočila oči tím směrem, nic neviděla. Klekla si a začala šmátrat rukou po zemi.

„Ne slečno, běžte na večeri! Už je moc hodin!“ skřítkčin hlas zněl polekaně.

Alex ji neposlouchala a probírala rukou trsy trávy kolem košíčku. V okamžiku, kdy jí padlo do ruky něco měkkého, se zároveň rozpustilo skřítkčino skrývací kouzlo, a Alex uviděla na zemi hromádku vysypaných ponožek.

„To ty jsi Ponožková víla,“ pronesla udiveně. „Já myslela, že se skřítkové ponožkám vyhýbají a nedotýkají se jich. Sama jsi mi to říkala.“

„Ne ti, kteří už byli propuštěni,“ odpověděla vzdorovitě Reth. „Sbírám po škole poházené ponožky, aby se jich moji přátelé nemuseli bát, když chodí uklízet.“

„A plníš přání. Po chodbách se šušká, kolika lidem jsi už pomohla,“ mrkla na ni Alex.

Skřítko se sehnula a začala sbírat ponožky zpátky do košíčku. „To musí bejt nějaká mejlka, slečno, já lidem z principu nepomáhám.“

„Proč?“

„Nezaslouží si to, jsou zlí.“

„Jak to? Někdo ti ublížil?“

„Skřítkové nesmí mluvit ošklivě o svých pánech.“

„Fajn, chápu, tak nemluv o svých pánech, mluv o sobě.“

Skřítko se zamyslela a chvíli si pro sebe něco mumlala.

„Reth byla propuštěna starým pánem, než umřel, aby nemusela sloužit mladému pánovi, který byl Smrtijed.“

„To je snad dobře, přece bys nechtěla sloužit Smrtijedovi.“

„Byla to moje rodina a moje práce,“ zamračila se Reth.

„Tady se ti nelíbí?“ zeptala se Alex.

Skřítko se zamyslela. „Znamená líbit se, když tu chci zůstat napořád?“

„Jo, to je přesně ono, chtít zůstat napořád a potkávat lidi – a skřítky na které se usmíváš a kteří se usmívají na tebe.“

Reth potřásla hlavou. „Líbí se mi tu,“ řekla napůl překvapeně.

„Jak je to s těmi ponožkovými splněnými přáními?“ zeptala se Alex.

„Já nevím,“ pokrčila rameny skřítko. „Lidi si je plní sami.“

Alex pomáhala Reth sbírat ponožky, až narazila na tu svou.

„Můžete si ji vzít zpátky, slečno. Jen mi slibte, že už ji nenecháte nikde válet.“

„Co se stane s ponožkami, které nikdo nenajde?“ zeptala se dívka.

Reth se zamyslela. „Každou někdo najde. Některou dřív, některou později. Ale žádná se ještě nikdy neztratila napořád.“

Studentka, po chvíli váhání, uložila pečlivě svou žlutou ponožku s dírou na palci zpátky do košíčku.

Alex seděla po večeri ve Velké síni skoro sama. Ucucávala džus a čekala, až se vrátí zmijozelská výprava. Kolem proplula vzduchem kočkodračice.

„Anky,“ zastavila ji dívka. „Potkala jsem Ponožkovou vílu, už vím, kdo to je. Řekla mi, že žádné kouzlo splněných ponožkových přání neexistuje. Nosí je pryč, aby se skřítkové nebáli, že budou propuštěni.“

„Ty si vážně myslíš, že žádné ponožkové kouzlo neexistuje? Vysvětli mi tedy, proč ty ponožky nosíš do Zakázaného lesa, odkud se zase všechny postupně vrátí sem.“ Ankaret zamrkala na Alex dlouhými černými řasami, a než se studentka vzmohla na odpověď odplula k profesorskému stolu, kde se na stole právě objevily konvičky se smetanou do kávy.

Ve Velké síni se začali jeden po druhém objevovat studenti Zmijozelu. Vypadalo to, jako kdyby padali odněkud z neviditelného prostoru. Vrtichvostík mával nad hlavou růžovou ponožkou. „Musel jsem o ni bojovat s démonem z bažin!“ vykřikoval.

„To nebyl démon, ale ropucha obecná, a o boji bych také zrovna nemluvila na vašem místě,“ krotila jeho nadšení profesorka Barbara Arianne Lecter, která jediná přistála ve Velké síni důstojně na obě nohy. „Přihlaste se v příštím semestru na mé hodiny Žabologie mladý muži. Vysvětlím vám to.“

Alex nevěděla, jestli má být zklamaná nebo ráda, že se její ponožka nenašla.

Ale jo, vlastně byla ráda. Žlutá ponožka tam někde v lese je, a čeká na tu nejskvělejší příležitost. Není kam spěchat. Určitě se najde.

Školní soutěž: <i>Mrzimor má talent 3. kolo</i>
Soutěžní disciplína: <i>Povídka</i>

LOCHNESKA

„Vážená slečno, naše speciální základní škola + gymnázium internátního typu přijme na plný úvazek lektorku tělesné výchovy pro dospělé. Obrátil jsem se při svém hledání na pracovně právní agenturu „Soukup & syn“, a ti mi jednoznačně doporučili právě Vás. Pokud máte zájem...“

Vlak zmizel za zatáčkou v husté mlze a drnčení kolejnic sláblo, jako když točíte kolečkem „volume“, až na úplnou nulu. Nikdo jiný nevystoupil. Lucie se rozhlížela po maličké zastávce s pidipřístřeškem a lavičkou sotva pro dva lidi. Měl tu na ni čekat. Nadhodila si batoh na zádech. Vyrázila by sama, pěší chůze jí problém nedělala, ale nevěděla, kterým směrem vyrazit. Okolní krajina se po několika desítkách metrů ztrácela v bílém, chladivě vlhkém nic. Vzduch voněl mokrým jehličím. Vytáhla mobil jen proto, aby zjistila, že tu není signál.

Za mlžnou záclonou se ozval zvuk motoru. Auto se přibližovalo, až se konečně zhmotnilo v podobě oranžové Škody 120. Lucka zamrkala. S něčím takovým jezdil její dědeček. Vozidlo

zastavilo poněkud krkolomně a zprudka, jen několik centimetrů od kamenné zídky oddělující zastávku od úzké asfaltové silničky.

Z poza volantu se vysoukal vysoký ramenatý muž s dlouhými šedobílými vlasy, a ještě delším plnovousem. Lucku zaujala jeho bílá, zlatě vyšíváná košile a široké modré kalhoty nacpané do vysokých kožených bot. Na první pohled připomínal dědu Mrazíka ze staré ruské filmové pohádky.

„Dobrý den, slečna Kučerová?“ konečně se narovnal muž do kompletní a úctyhodné výšky bezmála dvou metrů a podal jí ruku. „Nimrandir Elénere jméno mé, jsem ředitelem zdejší školy. Velice se omlouvám za zpoždění, ale Pampeliška nechtěla nastartovat, občas má svou hlavu,“ poklepal auto po střeše.

„Lucie Kučerová... říkají mi Lucka... Lucka Fitneska,“ zaváhala, nebyla si jistá, jestli je uvádění přezdívky hned při seznámení s novým nadřízeným namístě.

Ředitel ani nemrknul. „Ano, já vím, viděl jsem vaše profily na LinkedIn a Jobsu, ale nejvíc mě o vašich kvalitách přesvědčil rozhovor s jedním mým dlouholetým známým.

„S vaším známým?“ podivila se. „Kdo to je?“

„Popovídáme si cestou,“ usmál se a galantně otevřel dveře na místě spolujezdce. „Naskočte si.“

Usedla na sedadlo a oči jí padly na vybledlý a ošoupaný obtisk Makové panenky, nalepený na palubní desce. Překvapeně otevřela pusu. To nebylo „takové auto jaké měl děda“, to BYLO dědovo auto. Tenhle obtisk mu tam nalepila ona sama. Jenže děda to auto už před mnoha lety prodal...

„Vy jste mluvil s mým dědečkem?“ vychrlila na ředitele hned, jak se nasoukal za volant.

Usmál se. „Ano, je to můj přítel z mládí. Když jsem mu vyprávěl, co mám za problém a koho hledám do svého učitelského sboru, hned začal vyprávět o vás.“

„Děda toho zase až tak moc o mé profesionální práci trenérky neví,“ namítla.

„To nemusí. To jsem si o vás všechno našel na internetu a poptal se v místech kde jste studovala a pracovala doposud. Pro mě byly důležité informace o tom, že jste ještě nejméně ve dvaceti věřila na jednorožce, víly a skřítky, a že nosíte pořád na krku amulet na ochranu před černou magií, který jste zdělila po prababičce.“

Začervenala se. „Neříkejte mi, že vaše škola přijímá zaměstnance na základě jejich infantilnosti.“

Mrknul na ni a rozjel se. Teprve teď si uvědomila, že mlha zmizela. Jen tak, ze vteřiny na vteřinu. Překvapilo ji to, ale výhled na pahorkatinu a velké jezero pod sebou ji tak uchvátil, že na podivné chování počasí brzy zapomněla. Objížděli jezero po úzké asfaltové cestičce. Na kopci nad jezerem na druhé straně stála mohutná zřícenina hradu. Lucka čekala, že zatočí k vesnici v údolí, ale ředitel pokračoval rovně podél jezera.

Její nový šéf patrně uhádl, na co myslela.

„Ze začátku budete bydlet přímo ve škole. Pokud se rozhodnete zůstat i po zkušební době, najdeme vám nějaké pěkné bydlení v Godrikově Dole, nebo v Prasinkách.“

Cím víc se blížili ke zřícenině na kopci, tím víc se Luce jevila barevnější a méně rozbitá. Vlastně... ona to vůbec nebyla zřícenina, ale docela pěkný starý opuštěný hrad. Výhled na pár chvil zakryly stromy. Když se hrad objevil znovu, Lucka se zajíkla. Před ní se tyčil hrad v celé kráse a majestátnosti. Na věžích vlály vlajky, okna se třpytila v paprscích slunce a z komínů stoupal jemný světle modrý a růžový dým. Napravo od hradu se zelenalo hřiště s pečlivě vykreslenými bílými lajnami, a nad ním kroužili nějakí podivní velcí ptáci.

„Tady se natáčí nějaký film?“ zeptala se nejistě, když identifikovala létající objekty, jako mladé chlapce a dívky na košťatech.

Nimrandir Elénere zastavil, aby si mohla trénující studenty lépe prohlédnout.

„Ne, nenatáčí se tu film. Vítejte na Hogwards, škole čar a kouzel. Pro ministerstvo školství jsme prostě HOG, Humanitární obecné gymnázium. To humanitární znamená, že absolventi naší školy jsou schopni fungovat i mimo kouzelnický svět a chápat i zvládat nekouzelnické způsoby života. Za posledních dvacet let nám přibýlo hodně studentů z původně kompletně nečarodějnických rodin, a proto se snažíme schopnosti všech propojovat a rozšiřovat. Napadlo mě, rozšířit i řady profesorského sboru o někoho z nekouzelnického světa. Nechci dělat pokusy na studentech, proto jsem vás přijmul, jako lektorku a trenérku dospělých,“ ředitel se odmlčel, protože si nebyl jist, jestli ho slečna Kučerová vůbec vnímá. S otevřenou pusou zírala z auta na hřiště. Od hráčů se samovolně oddělil jeden z míčů, a jako by řízen vlastním rozumem zamířil přesně na čelní sklo auta. To ale nebylo to, co Lucii vyděsilo. Za míčem se řítily na koštěti směrem k nim velká, načechraná, heboučká růžová ovce s vlající stuhou na krku. Než míč stačil narazit do skla, rozmáchla se ovce masivní dřevěnou palicí, a dobře mířenou ranou odrazila míč zpátky na hřiště.

„Promiňte pane,“ houkla a už se řítily zpátky. Cestou vykřikovala na své spoluhráče něco o hlávkách zelí, salátech a sundání z koštěte.

„Slečna Frobisherová, kapitánka Jezevců“, usmál se ředitel. „Šikovné děvče. Ještě si rozmyslím, jestli Mrzimoru nestrhnu body za to, že nehrají ve školních dresech, ale ve velikonočních maskách. No, ale je to jen trénink... asi mimořádně přimhouřím oko...“

Lucie zírala mlčky z auta a střídavě se dívala na hřiště, na hrad, na jezero a na vřesoviště táhnoucí se až k temně se rýsujícím lesu na kopci.

Nimrandir Elénere jí nechal čas na uspořádání myšlenek.

Lucka Fitneska sevřela bezděky v dlaní amulet po babičce, který jí visel na krku.

„Vaši prarodiče byli skvělí čarodějové. Myslím, že je moc mrzelo, že je kouzelnický svět jejich potomkům odepřen. Bylo to velké překvapení, že ani jedno z jejich dětí magie nezasáhla. Proto mi vás váš dědeček doporučil. Ale pochopím, když odmítnete. Přijmu vás na klasickou zkušební lhůtu a můžete kdykoliv odejít.“

Konečně se Lucie podívala řediteli školy do očí.

„Dědeček vždycky věděl, co je pro mě nejlepší. Od mala jsem měla pocit, že můj svět není celý, jako kdyby byl v půlce rozdělen zrcadlem, kterým se nedá projít... Já to беру pane řediteli, pokusím se dědečka nezklamat.“

Drazí kolegové, vyhrad'te si prosím dnes odpoledne, po skončení řádného vyučování, čas na malou poradu, která se uskuteční na famfrpálovém hřišti v prostoru před šatnami. Nebojte se, o svůj oblíbený čaj o páté nepřijdete. Jsem se skřítky domluven. Donesou nám ho na místo.

RNDMr. Nimrandir Elénére, NhHh., ředitel školy.

Lucie stála vedle ředitele na okraji hřiště, když se s hlasitým lupnutím objevilo osm profesorů a profesorek, jeden za druhým. Tři další přiletěli na košťatech a pouze jedna profesorka dorazila pěšky.

Všichni profesori byli oblečeni v přísné, dlouhé profesorské hábity a jen pestře zbarvené účesy některých daly tušit, že móda a marnivost si našla uplatnění i mezi kouzelníky.

Lucie, ve svých šedých legínách, modré sportovní bundičce a běžeckých botách, mezi nimi vypadala jako sněhulák uprostřed velbloudí karavany.

Ředitel se spokojeně rozhlédl kolem sebe a roztáhnul ruce nad jejich hlavami, což při jeho výšce vypadalo velmi impozantně.

„Milí kolegové, v loňském roce, se našemu profesorskému týmu podařilo, s trochou štěstí, probojovat se mezi nejlepší famfrpálové profesorské školní týmy a letos zabojujeme o vstup do profesionální ligy. Loni jsme si během posledního zápasu ověřili, že není dobré spoléhat se jen na lektvary a kouzla, ale že je nezbytné pracovat i na lepší fyzické kondici. Pozval jsem proto mezi nás profesionální trenérku slečnu Lucii Kučerovou.“ Nimrandir Elénére se rozhlédl, jako kdyby očekával jásot a ovace, které ovšem nepřicházely.

Lucka cítila, jak se začíná pod nápořem dvanácti párů pohledů červenat.

„Dobré odpoledne, můžete mi říkat Lucka Fitneska. Jsem ráda, že vás poznávám a slibuji, že udělám všechno, abych vám pomohla dostat se do profesionální ligy.“

Jako první se rozhoupala čarodějka, která jako jediná přišla pěšky, drobná a štíhlá žena s brýlemi. Podala Luce ruku.

„Vítejte na HOGu slečno, já jsem Amanda Wright, učím na škole Famfrpálovou praxi a Základy zdravobyti. Já si také myslím, že náš tým potřebuje posílit fyzickou kondici“

Z hloučku čarodějů se oddělilo několik mladších kouzelníků, aby se Luce představili, ale cestu jim zastoupil jeden z profesorů. Postavil se před Lucii, založil ruce na prsou, pokrčil obočí a dlouze si ji prohlédl od hlavy k patě. „Není to čarodějka. Co ta může vědět o famfrpálu?“

„Olivere, neměl byste se napřed slečně představit a mluvit přímo na ni?“ napomenul ho klidně ředitel.

Pokáraný profesor se zamračil. „Oliver McColin. Vyučuji na škole alchymii. Mám na příští famfrpálovou sezónu v záloze několik nových skvělých lektvarů schválených asociací. Je to naprostá jistota. Lektvary dodají všechno. Rychlost, obratnost, soustředění, sílu i výdrž. Co nám může nabídnout nějaký hopsaaerobic? Viděl jsem to v nečerovizi. To dělat vážně nechcete.“

„Nezapomeň Olivere, že počet použití lektvarů je omezen. Musíme dokázat vydržet i bez nich. Lektvar by měl být jen takový bonus,“ namítla jedna z profesorek. „Nezapomeň na Kruvaské gorily, ty snad ani lektvary nepoužívají.“

„To si myslíš, že jsem taková padavka, že nevydržím zápas bez elixíru Ori?“

Profesorka neurčitě pokrčila rameny.

„Fajn, co nám tedy můžete nabídnout slečno **Lochnesko**?“ zeptal se profesor McColin s důrazem na zkomolenou přezdívku.

„Nemusíte se bát. Aerobic to nebude. Můžu vám předvést co dovedu. Dáte si se mnou závod v běhu na konec hřiště a zpátky? Pochopitelně bez kouzel.“

Profesor McColin se zamračil.

„Běh a létání na koštěti je něco úplně jiného. Vůbec nemůžete vědět, co je tam nahoře potřeba. Běhání určitě ne.“

„Dobře. Ukažte mi to tedy,“ navrhla Lucka.

„Co?“

„Vemte mě tam nahoru, a já vám řeknu, co je potřeba.“

„To je dobrý nápad slečno. Co vy na to Olivere?“ plácnul ředitel profesora přes rameno.

Profesor McColin se zamyslel, a pak natáhnul ruku: „ACCIO Forcer 2006 Ultra!“

Ozvalo se svištění vzduchu a během několika vteřin držel v natažené ruce létací koště.

„Prosím slečno,“ položil koště do vzduchu před Lucku. Viselo tam jen tak, jako by si dělalo legraci z gravitace. Lucka nejistě přehodila nohu přes násadu, jako kdyby nasedala na kolo. Profesor McColin seděl v okamžiku za ní a chytil ji kolem pasu. „Držte se!“

Koště vystřelilo téměř kolmo k obloze.

Oliver nejspíš doufal, že jejich nová trenérka bude křičet strachy, ale v tom se spletl. Lucie se ho, po počátečním zájmutí ptala na čistě praktické věci a jen bílé klouby na rukách prozrazovaly, jak moc křečovitě se drží násady.

„Jak to řídíte pane profesore, když se nedržíte násady, ale mě?“

„Celým tělem. Rukama, nohama, náklonem těla. Jak je zrovna potřeba. Hráči famfrpálu musí mít téměř pořád volné ruce. Brankáři a střelci manipulují s camrálem, odrážejí s pálkami a chytači potřebují volné ruce na ulovení zlatonky.“

Oliver překlopil koště do ostré spirály a začal prudce klesat, těsně nad zemí koště znovu otočil k obloze.

„Nebojíte se, že vám pozvracím hábit?“ zeptala se Lucka.

„Rád to risknu, jen když se vás zbavím. Představa ranních rozcvíček ve mně vyvolává mnohem větší nevolnost.“

Profesor naváděl koště do čím dál krkolomnějších otoček, propadů a následných stoupání. Celý let zakončil vykrouženým loopingem a prudkým sestupem k zemi. Přistáli téměř na stejném místě, ze kterého vylétli.

„To bylo od tebe pěkně hnusné Olivere, takhle ji vystrašit,“ rozčilovala se profesorka Wright.

„Ne, kdepak, to je v pořádku,“ lapala po dechu Lucka. „Přesně tohle jsem potřebovala. Podle této ukázky už mám dost slušnou představu, které tělesné partie a jak je potřeba trénovat a posilovat. Kdy mívají koleje tréninky? Potřebuji se podívat na zápas zvenčí. A také si potřebuji promluvit s každým z vás zvlášť a zjistit, jak na tom, kdo jste. Každý potřebuje individuální přístup.“

Od hradu se blížilo malé procesí čtyř skřítků. Mezi nimi se magicky vznášel stůl, pokrytý vyšíváním ubrusem v barvách školy, na něm stál samovar s čajem, spousta hrnečků a velký podnos se sušenkami.

„Výborně, probereme to u čaje,“ zamnul si dlaněmi ředitel. „Váš dědeček mi říkal, že máte talent na to, jak lidem pomoci.“

„Pomoci, nebo jak je nas...štvat...“ zamumlal profesor Oliver a dva z jeho kolegů se zasmáli.

„Moment,“ zastavila Lucie ředitele natahujícího se po hrníčku. „Ještě mi pan profesor McColin dluží závod v běhu.“

Všechny oči se obrátily na Olivera. Chvilí Lucku hypnotizoval pohledem a nebylo jasné, co si myslí, pak ale shodil z ramen plášť.

„Dobrá, odpočítejte nám to.“

Lucie vystartovala a zvědavě sledovala svého soupeře. Ten se do toho opřel naplno a během několika metrů vedl. Správně odhadla, že utíká co nejrychleji. Není zvyklý běhat, takže mu brzy dojde dech. Nechtěla ho však podcenit, protože to, co vyváděl na koštěti, vypadalo dost slušně. Na konci hřiště na otočce byl profesor první, ale pak už ho Lucie s přehledem dohonila. Srovnala svůj krok s ním a běžela vedle něj. Profesorský famfpálový tým poskakoval, tleskal a křičel jako na opravdových závodech. Lucka mezi všeobecným rámusem, kromě: „Olivous makééééj!“ zaslechla i: „Go Lochneska go!“

Deset kroků před cílem profesor zakopl a upadl. Lucka se zastavila a vrátila se k němu.

„Tak si tam doběhněte!“ vrčel Oliver a sbíral se na nohy.

Lucka mu podala ruku a pomohla vstát. „Nebylo by to fér, ani nemáte běžecké boty... Pane profesore, co myslíte? Existuje nějaký lektvar, který by mohl probudit mé kouzelnické geny po babičce a dědovi? Ten let na koštěti byl úžasný. Chtěla bych to umět.“

Oliver rychle oddechoval. „Nevím. Nikdy jsem o ničem takovém neslyšel... Ale... v každém případě... Vítejte na HOGu slečno Lochnessko.“

Školní soutěž: <i>Mrzimor má talent 4. kolo</i>
Soutěžní disciplína: <i>Povídka</i>

VETERINÁŘKA

Veronika seděla na terase malého rodinného penzionu a upíjela kávu. Před sebou měla rozložený notebook, papírový blok a několik tužek, ale její oči zasněně bloudily po okolí. Penzion stál na hřebenu táhlého vršku a ona si s radostí užívala skvostný výhled. Kousek pod penzionem vedla železniční trať. Veronika měla pocit, že koleje půlí krajinu jako časová linka na dvě odlišné části. Vzadu za penzionem ležela malá vesnička, sestavená z útulných rodinných domků a vilek novější zástavby. Dole pod tratí v údolí pozorovala zbytky polorozpadlých

stavení starých možná i několik stovek let. Torza kamenných zdí obrůstaly plazivé byliny. Z celého starověkého osídlení se zdál obydlený jen jeden dům na nejvzdálenějším konci, kde se krajina opět zvedala v podobě dalšího návrší. Z komína stoupal slabý kouř a louku za domem lemovala nově natřená ohrada. Uvnitř se procházelo nebo polehávalo několik černých koní. Ještě níž, nalevo od bývalé vesnice se třpytila hladina jezera a za ním se proti obzoru rýsovala zřícenina středověkého hradu. Už večer po příjezdu se pokoušela najít na internetu nějaké informace o jeho historii, ale našla pouhé domněnky. Písemný záznam o majitelích ani historii se žádný nedochoval. Zřícenina stála na hranici čtyř bývalých středověkých panství a nikdo si nebyl jistý, ke kterému z nich vlastně patřila a ani, jak se jmenuje. Na mapě našla název: „Velký hrad“. Místní starousedlíci mu říkali „Hog“. V současné době patřil hrad územně k malé obci zvané Prasinky, na jejímž okraji stál i penzion, kde se Veronika ubytovala.

Na terasu vstoupila majitelka penzionu paní Magda Uroboros. Veronika toho o ní moc nevěděla, jen to, že její manžel učí na nějaké škole dějepis, a že se zajímá o starověké civilizace.

„Nedáte si jahodový zákusek k té kávě?“ řekla paní Magda, a postavila před Veroniku talířek s voňavým a nadýchaným koláčem, posypaným vanilkovým cukrem.

„Děkuji, moc ráda,“ usmála se Veronika.

Paní Magda jukla zvědavě na monitor notebooku. „Vy jste spisovatelka?“

„Tak trochu,“ začervenala se Veronika, „píšu hlavně básničky, ale spíš amatérsky. Normálně se živím jako veterinářka.“

„No jo, že mi to nedošlo dřív,“ plácla se do čela paní domácí. „Vy jste Veronika Koutecká ta básníčká zvěrolékařka. Prý budete v Brodu přebírat praxi po panu doktorovi Mácovi, který jde do důchodu. Přišla jste si okouknout rajón že? Moje dcera má váš roční kalendář. Ukazovala mi ho a je vážně moc vtipný. Přijede na víkend. Zavolám jí ať si ho vezme s sebou, podepíšete jí ho že ano? Můj manžel taky píše, kdybyste si o psaní chtěla popovídat, až se vrátí z práce.“

„S ním bych si chtěla popovídat spíš jako s historikem. Zajímalo by mě, proč je ta vesnice pod námi opuštěná a jestli se vážně nic neví o té zřícenině na kopci za jezerem,“ chopila se příležitosti něco se dozvědět Veronika.

Magda se zadívala se na zbytky domků dole, jako kdyby ty ruiny viděla poprvé.

„Těžko říct, co se tam stalo. Třeba se jen obyvatelé chtěli přesunout kousek dál od jezera, protože je kousali komáři,“ pokrčila nakonec rameny.

„Komu patří ty koně?“ zeptala se Veronika.

„Jací koně?“ trhla sebou neklidně paní Magda.

Veronika ukázala na ohradu.

„Jo aha, koně, jasně,“ kývla hlavou paní Uroboros. „Ti patří madam Ghostfieldové, ale moc blízko k ohradě nechodte. Nemá ráda, když se jí motají cizí lidi po pozemku.“

„Nebojte se, na pozemek nikomu nepolezu. Budu se držet turistických stezek,“ ujistila ji Veronika.

„To je dobře. No nic, já už musím jít, mám ještě v domě nějakou práci,“ mávla rukou Magda a zmizela za korálkovým závěsem, oddělujícím terasu od společenské místnosti penzionu takovou rychlostí, že to skoro vypadalo, že se bojí dalších otázek.

Veronika se chtěla vrátit ke své rozepsané básničce „O pandě Vandě“, ale oči jí pořád sklouzávaly k vzdálenému koňskému výběhu. Nakonec to vzdala, s povzdechnutím zaklapla nořas a soustředila se jen na ohradu. Cítila, že něco není v pořádku, ale nemohla přijít na to, co. Už samotná ohrada vypadala nezvykle. Část se rozkládala na louce, ale pak mizela v lesním porostu. To se jí zdálo podivné. V lese je přeci jen méně možností pastvy. Jak slunce stoupalo po obloze a vzduch se ohříval, koně zalézali hlouběji mezi stromy, až na louce zůstalo skotačit jen několik hříbat. Veronice se udělala vráska na čele. Ještě něco se jí nezdálo, ale co? Vtom jí to došlo. Ti koně se vůbec nepasou! Od rána, za celou dobu, po kterou je pozorovala, ani jeden nezabořil hlavu do trsů trávy. To se musí prozkoumat! Vstala rázně od stolu, odnesla si na pokoj notebook, hodila do batohu dvě nožičky párku, které si chtěla původně ohřát k obědu, housku, lahev s minerálkou, a vyrazila.

Kličkovala dolů strání mezi šípkovými keři po nezřetelných pěšinkách, které vyšlapaly spíš ovce než lidé. Šla přímo přes ruiny staré vesnice. Když vstoupila mezi první domky, zalehlo jí v uších, jako když vlak vjede do tunelu. Že by nějaký prudký výkyv tlaku? Rozhlédla se po obloze, jestli se neblíží třeba bouřka, ale obloha zůstávala i nadále krásně modrá s pár bílými obláčky. Poloha slunce hlásila poledne. Veronika procházela pomalu kolem rozpadlých stavení, až se zastavila úplně. Uvědomila si intenzivní vůni, ale ne rozkvetlých šeříků, ani planých růží, kterých viděla kolem sebe několik. Vůně, která ji zaujala, velmi nápadně připomínala segedínský guláš. Rozhlížela se kolem s přesvědčením, že vonící hrnec plný pochoutky musí stát jen pár kroků od ní. Nikde nic. Popošla o kousek dál a ucítila přepálený olej a nezaměnitelnou vůni česneku a majoránky. „Hm bramboráky jsem už dlouho nedělala“, pomyslela si a vzápětí k ní vánek zanesl čichový obraz domácí žemlovky.

„Co se to tady děje?“ mumlala si pro sebe a otáčela se na všechny strany v naději, že tu hádanku vyřeší. Náhlý pohyb vzduchu ji přiměl rychle se otočit. Přísahala by, že právě někdo prošel v její těsné blízkosti. Marně pátrala očima kolem. Keřů a popínavých rostlin tu bylo dost, ale ne tolik, aby se za nimi mohl někdo tak rychle schovat.

„Napíšu o vás báseň aspoň na dva tucty veršů!“ zavolala nahlas. „Ruiny, kde nestraší duchové o půlnoci, ale v poledne, to tu ještě nebylo...!“

Opět žádná odpověď. Veronika znejistěla, radši prošla rychle zbytek bývalé osady a pustila se odhodlaně do příkré stráně. Nechtěla se zdržovat obcházením a hledáním pohodlnější cesty. Když se konečně vyškrábala nahoru, našla ohradu zdánlivě prázdnou. Celé stádo se mezitím ukrylo ve stínu lesa. Chvilí se procházela kolem a doufala, že přiláká nějakého zvědavějšího jedince, ale nepovedlo se. Sedla si tedy do trávy, zády se opřela o sloupek a vytáhla z batohu svůj jednoduchý oběd. Snědla jednu housku s nožičkou párku a chystala se sníst i tu

druhou, když ucítila na krku dech. Otočila se. Těsně za ní stálo jedno z malých černých hříbat. Vůbec ho neslyšela přicházet. Vypadalo trochu pohuble, ale jinak čile. Veronika se zvedla ze sedu na kolena, aby si hříbě pořádně prohlédla. Tvoreček však bleskurychle protáhnul hlavu mezi břevny, vytrhnul jí z ruky párek a na jedno cvaknutí čelistmi ho spolknul.

„Co děláš ty truhlíku? To je párek, bude ti špatně,“ zareagovala trochu pozdě. Konečně se vyhrabala na nohy. Hříbě poskakovalo kolem a po očku ji sledovalo, jestli nemá ještě něco dobrého. Ve chvíli, kdy se olízlo by Veronika přísahala, že zahlédla malé ostré špičaté zoubky. Nesmysl, takové zuby koně nemají. A vůbec měla pocit, že obrys hříběte je nějaký rozmazaný, že by měla něco s očima? Zatřásla hlavou.

V tu chvíli se seběhlo několik věcí naráz.

Uslyšela svištění vzduchu a naléhavý výkřik: „Pozóóór madam!“

Otočila se, dostala prudkou ránu do žeber a skácela se na zem. Kousek od ní spadnul či seskočil odněkud seshora drobný světlovlasý chlapec. Stoupnul si nad ni a napřáhl baseballovou pátku. Instinktivně se přikrčila. Ozvalo se znova zasvištění. Chlapec se napřáhl a odpálil odnikud přilétající míč. Potom podal Veronice ruku a pomáhal jí vstávat.

„Dobrý den, madam. Já jsem Martin...“

„Ráda bych ti řekla své jméno, ale nemůžu si na ně vzpomenout,“ zvedala se na nohy poněkud otřesená Veronika.

„Moc se omlouvám, chtěl jsem trénovat odrážení, ale splášil se mi potlouk. Víte, já jsem teprve v prvním ročníku a smím trénovat jen na kolejném tréninku s ostatními. Individuální trénink je povolený až od druhého ročníku, jenže takhle mi jde učení moc pomalu a já chci být nejlepší odrážec Mrzimoru...“

Ozvalo se známé svištění a Veronika zahlédla míč, letící směrem k nim. Chlapec se pevně rozkročil, máchnul pátkou a míč odletěl nad vesnici.

„...půjčil jsem si kolejní výbavu a chtěl jsem trénovat tady na louce, aby mě nikdo ze školy neviděl, ale ten potlouk se nějak pokazil...“ pokračoval zadýchaně Martin.

„Chceš říct, že ten dron nejde vypnout?“ vrtěla hlavou Veronika a teprve teď si všimla, že kousek od nich leží v trávě z nějakého záhadného důvodu koště.

„To není dron, říkám, že je to potlouk! Je očarováný, nevím, jak to kouzlo zrušit...“ Chlapec se zarazil, prohlédl si Veroniku od rozčuchaných vlasů, až po kotníčkové pohorky a dvakrát naprázdno otevřel pusou. „Vy nejste čarodějka. Že ne?“

Veronika začala přemýšlet, jestli opravdu dostala jen ránu do žeber, a ne do hlavy.

„Nemusíš se bát. Čarodějka opravdu nejsem.“

„Hmmm...“

Míč se opět vrátil. Martin ho přesným úderem poslal nad les.

„A ty umíš čarovat a přiletěl jsi sem na tomhle koštěti, že?“ zasmála se nervózně veterinářka.

Chlapec kývnul hlavou. „Jo, totiž ne. Všechna kouzla ještě neumím.“

Jejich debatu přerušil podivný kvílivý výkřik. Znělo to jako hlas nějakého neznámého dravého ptáka kříženého s noční můrou. Zazněl od ohrady kousek od nich.

V místech, kde plot procházel divokými keři se zmítalo na zemi hříbě. Zřejmě se polekalo přilétajícího potlouku, při útěku narazilo do břevna a zamotalo se mezi hrazením a větvemi. Znepokojilo ji, že se hříbě nedokázalo postavit samo. Veronika se k němu rozeběhla a chlapec utíkal za ní. Poklekla k hříběti a snažila se ho napřed uklidnit. Chláholivě ho pohladila po krku. V okamžiku, kdy se ho dotkla, opět ucítila ten divný tlak v uších. Vyděšeně vykřikla. Zvíře se před jejíma očima změnilo. Stále mělo tvar těla hříběte – velmi vyhublého hříběte, ale hlava nyní připomínala spíš hlavu hada, nebo draka. V tlamičce se blýskaly ostré dravčí zuby. Ale co Veroniku šokovalo nejvíc, byla křídla. To zvíře mělo na zádech velká kožnatá křídla, ne nepodobná netopýřím. Právě ta velká křídla způsobila, že se nedokázalo vymotat z keře samo. Veronice bušilo srdce jako splašené. Držela ruku na krku mláděte a snažila se zhluboka dýchat, aby hysterickým ječením nepoplašila svého nového a nečekaného pacienta ještě víc. Ani si nevšimla dalšího Martina obranného odražení potlouku.

„Martine, prosím tě. Mohl bys to hří... mládě podržet a trochu ho uklidnit, aby sebou tolik nemrskalo? Podívám se, jestli nemá nic zlomeného, a pak ho z těch větví vymotáme.“

Chlapec bezradně pokrčil rameny. „Já ho nevidím, musíte mě k němu navést madam.“

Veronika se zarazila. „Ty ho nevidíš? To jsem se vážně zbláznila?“

„Nezbláznila madam, tady v té ohradě chová madam Ghostfieldová testrály. Jenže testrálové jsou viditelní jen těm, kteří už viděli někdy v životě někoho umřít. Madam Ghostfieldová je profesorka od nás ze školy. Učila nás to na hodině péče o kouzelné tvory.“

„Ještě před chvílí jsem tu viděla v ohradě koně,“ namítla Veronika.

„To je skrývací kouzlo proti nečarodějům,“ zavrtěl chlapec hlavou a zareagoval mávnutím hole na přilétající míč.

„Kde ho mám chytit?“ kleknul si vedle veterinářky a zatápal před sebou rukama. Veronika navedla jeho dlaně na zvířecí krk a sama začala opatrně prohmatávat testrálovy končetiny a s menším zaváháním i křídla. Oddechla si, když nenarazila na žádnou zlomeninu. Zdálo se, že až na pár škrábanců, odřenin a šoku je mládě zcela v pořádku. Poněkud se pod Martinovými chláholivými doteky uklidnilo a teď na ně upíralo strašidelně vypadající mléčně bílé oči bez zornic.

Veronika zvedla hlavu. Jen několik kroků od nich stálo mlčky několik dospělých testrálů a upřeně je sledovalo. Vůbec je neslyšela přicházet.

„Jsou nebezpeční?“ zašeptala chlapci do ucha.

„Jen když se cítí ohroženi, nebo když někdo ohrožuje jejich mláďata,“ odpověděl Martin a rychle se rozhlédl, ačkoliv nemohl žádného vidět. „Jsou tu?“

Veronika kývla hlavou.

„A sakra...“ pobledl chlapec.

Pomalů a opatrně vymotávali mládě z houští. Když se jim to konečně povedlo a chtěli si oddechnout, ozvalo se jim nad hlavami známé hvízdání. Dřevěná pálka zůstala pod keřem. Martin se pro ni rychle natáhl, ale nedosáhl. Veronika zakryla vlastním tělem mladého testrála, zavřela oči a čekala ránu do zad.

„REDUCTO!“ ozval se udýchaný ženský hlas a nad Verončinou hlavou se vztekly potloutky rozprskly na modrý třpytivý prášek.

„Co se to tady děje?“ ženský hlas se třásl jen stěží potlačovanou zlostí.

Veronika se otočila a spatřila dámu středního věku s dlouhými vlnitými vlasy. Na sobě měla hnědý pletený plášť a pod ním fialovou pracovní kombinézu a vysoké farmářské boty. Nemeškala, klekla si na zem a starostlivě prohmatávala mladého testrála.

„Je v pořádku, už jsem ho prohlédla,“ snažila se ji uklidnit Veronika.

„Co vy o tom víte, mladá dámo?“

„Jsem veterinářka Veronika Koutecká, na podzim převezmu praxi od doktora Máci v Brodu.“

Na ženu to dojem neudělalo. „Hmmm, a jste si jistá, paní doktorko, že jste se ve škole učili něco o péči o okřídlené savce s šesti končetinami?“

„Neučili, ale zlomeniny a podobné úrazy se patrně moc lišit nebudou,“ nedala se Veronika.

Dáma přizvedla mládě, aby se mohlo lépe postavit na nohy, a neprotestovala, když jí Veronika pomohla. Testrálí hříbě odběhlo ke stádu, které se kolem něj hned shluklo. Patrně si ho chtěli zkontrolovat sami.

„Stále čekám na vysvětlení!“ zamračila se žena na chlapce, který se marně snažil splynout s okolní krajinou.

„Omlouvám se madam Ghostfieldová, za to můžu já. Chtěl jsem tajně trénovat famfrpál a nějak se to zvirtlo.“

„Strhávám Mrzimoru deset bodů za vaše nezodpovědné chování, porušení školního řádu a porušení nařízení ministerstva kouzel o utajení.“

Martin sklopil hlavu.

„A teď všichni ven z ohrady! Už jste ty moje čumáčky vyplašili až moc!“

Veronika poslušně prolezla mezi břevny ohrady a při tom se bezděky zadívala do údolí, přes které před necelou hodinou procházela. Překvapeně vyjekla. Staré ruiny porostlé křovinami a psím vínem se změnilly na malou úhlednou vesničku s barevně natřenými domky s červenými střechami, záclonkami v oknech a pečlivě upravenými květinovými a zeleninovými záhonky. Mezi domky tu a tam zahlédla nějakou postavu. Z komínů stoupal kouř. Zřícenina na kopci za jezerem se změnila na hrad s vlajícími vlajkami na věžích a posekanými loukami kolem. Lidi na tu dálku nezahlédla žádné, ale nepochybovala o tom, že tam jsou.

„Co to je? Mám snad halucinace?“ zeptala se Veronika madam Ghostfieldové.

„Tohle jsou pravé Prasinky, vesnice, kde žijí kouzelníci již po celá staletí. Někteří žijí i nahoře v nové části, ale tam už žijí i mudlové a není to tak pohodlné. Tam za jezerem je Hog, škola pro mladé kouzelníky. Skrývací a matoucí kouzla se lépe uplatňují komplexně na celé území než jen na jeho malé části. Váš střet se špatně očarovaným potloukem, a to že jste se dotkla testrála způsobilo, že na vás matoucí kouzlo přestalo působit,“ vysvětlovala profesorka.

„Proto jsem předtím viděla v ohradě obyčejné koně,“ pochopila Veronika.

„Ano, i mezi nečaroději jsou lidé, kteří viděli smrt, musela jsem testrály schovat pod podobu koní.“

Veronika se obrátila zpátky k ohradě a obdivně sledovala majestátní a pro ni podivné tvory mizející mezi stromy. Neviděla profesorku, která za jejími zády vytáhla kouzelnou hůlku, namířila ji na ni a tiše pronesla: „OBLIVIATE!“

Poslední kůň zmizel mezi stromy. Veronika si hodila batoh na záda a pustila se zpátky z kopce. Obešla ruiny staré vesnice. Ani sama nevěděla proč. Procházka jí udělala moc dobře. Už se těšila, až si sedne zase k notebooku s hrnkem kávy. Teď se budou psát básně jedna báseň. Zasmála se větě, kterou právě vymyslela. Mohla by psát i o nějakých bájných tvorech, nejen o opravdových zvířatech. Jak to třeba vypadá, když má Fénix omrzliny nebo když se plivník vylihne jako albín?

„To bylo paměťové kouzlo?“ zeptal se Martin profesorky.

Kývla hlavou.

„Není to škoda? Byla moc milá a vůbec se testrálů nebála. Mohla by léčit aspoň naše školní mazlíčky jako pan doktor Máca.“

Profesorka sledovala vzdalující se Veroniku, která se ani neohlédla.

„Nařízení ministerstva ohledně utajení jsou přísná. Výjimky se neudělují příliš často a každý nekouzelník si je musí zasloužit.“

„Jak?“ zeptal se Martin.

„Musí dokázat, že si CHCE pamatovat a vidět víc než ostatní. Musí prolomit paměťové kouzlo do půlnoci toho dne, kdy bylo seslané.“

„Jak to má dokázat, když si dnešní den už nepamatuje?“

Mladý muži, neměl byste být touto dobou v kolejní místnosti a psát domácí úkoly? Nebo snad toužíte i po školním trestu?“ pozvedla obočí profesorka.

»

Veronika se probudila uprostřed noci. Chvilí se převalovala v posteli, ale pořád ne, a ne opět usnout. Vylezla tedy z pod deky a otevřela okno. Chladivý vánek ji pohladil po tváři. Měsíc byl dva dny před úplňkem a krajina zářila jako posypaná stříbrem. Přemýšlela o své dnešní procházce po okolí. Staré ruiny, ohrada s koňmi, setkání se sympatickou majitelkou koní... O čem si to vlastně povídaly? Rozloučila se s ní vůbec? A nebyl tam u ohrad ještě někdo jiný? Nějaké dítě? Veronika se opřela o parapet a snažila se vzpomenout si.

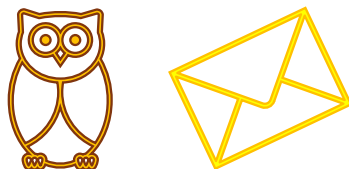
Měsíční kotouč cosi zakrylo. Nějaký velký pták. Hodně velký pták. Dravec provedl na obloze obrat a zamířil zpátky, jako by ho spojnice mezi jejím oknem a měsícem přitahovala. Tentokrát viděla jeho obraz proti měsíci naprosto jasně.

„Testrál!“ vykřikla nahlas a v uších jí bolestivě zalehlo dnes už potřetí. Jak jen mohla na dnešní odpoledne zapomenout! Musí hned zítra navštívit madam Ghostfieldovou. Chtěla o testrálech vědět co nejvíc. A co když je tady těch kouzelných zvířat ještě víc? Nadšením jí bušilo srdce. Jestlipak o nich MVDr. Máca ví?

V jezeře se odrážela osvětlená hradní okna ze vzdáleného kopce na druhém břehu. Z vesnice v údolí sem vítr zanášel útržky melodie hrané na starém gramofonu. Světélkující hodiny na zdi ukazovaly přesně za minutu dvanáct...

Děkuji sově, která mi nakonec přeci jen donesla
přihlášku do školy čar a kouzel.

Děkuji Julienovi za obrázky, Ellen za to že se stala mou
patronkou, Elbereth, že mně školu ukázala, Famfrpálovému
týmu, který mě vzal mezi sebe a všem ostatním Jezevcům
z mého žlutě milovaného Mrzimoru. Děkuji kolejní ředitelce

madam Orestě McCollin Vianueva

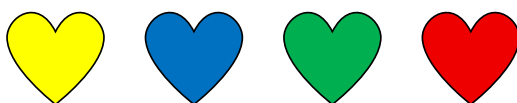
Panu řediteli Nimrandirovi Elénére,

všem ostatním spolužákům

z Nebelvíru, Havraspáru a Zmijozelu.

Všem profesorům a zaměstnancům školy.

A Martině Heš za prostor, zkušenosti a pomoc.

hogwarts.cz

Pachatelka textu:

Varda Elisabeth Rývorová - studentka [školy čar a kouzel](#) - nekouzelnickým jménem **Alžběta Moravcová Rývorová** (1970) prožila dětství na Bohnickém sídlišti zabořena nosem v dobrodružných románech. Vyučila se knihařkou, a ačkoliv ji osud zavál zcela jinam, zůstala knihám věrná.

Píše ode dne, kdy jí matka poradila: „Je ti zle? Napiš o tom, a začneš se smát.“

Její povídky najdete na webu www.varda.cz a youtube.com/@VardaElisabeth V roce 2022 vydala soukromě fantasy román: Zelený kámen a v roce 2024 v nakladatelství Pointa román:

[Odměna pro druhého.](#)

Zdarma stažitelné povídkové e-sbírky:

[Soví voči](#)

[Posezení na začátku duhy](#)

Pokud milujete humor, dobrodružství a tajemno stejně jako ona, nebudete se v jejím světě nudit.

Pachatel ilustrací:

Julien Evernight – [student školy čar a kouzel](#) – (1983). Nekouzelnické jméno nemá, jelikož je z čistokrevného kouzelnického rodu.

Sice se s tužkou v ruce nenarodil, ale po delším vzájemném oťukávání se z nich stali dobří kamarádi. Chichotají se spolu pod dekou a vyprávějí si drby svým vlastním jazykem. Sám o sobě říká, že je situační kreslíř, který si nehraje na umělce, jen se snaží zachytit emoce daného okamžiku.

Povídkový e-sborník připravila a obálku navrhla Alžběta Moravcová Rývorová

Korektury: Alžběta Moravcová Rývorová

Ilustrace: Julien Ewernight

Copyright @ Alžběta Moravcová Rývorová a Julien Ewernight

Pokud vám e-book zlepšil den, pošlete prosím zpětnou vazbu autorce na email:
varda@seznam.cz

Listopad 2025

2025